

ISSN 1855-7511

Poština plačana pri pošti 2277 Središče ob Dravi

SREDICA

GLASILO OBČINE SREDIŠČE OB DRAVI

letnik VI

številka 1

Marec 2012

Zdenka Dogša, odgovorna urednica

Ne razumem...

Čas, ko se zima preveša v pomlad, me po navadi doleti. Najprej se pojavi kakšen nahod, sledi slabo počutje, pa kašelj, glavobol, vročina. In treba je v posteljo. Kot da mi hočejo pobegniti še tisti zadnji atomi energije, ki mi jih je po dolgi zimi ostalo itak že bore malo ali skorajda nič. Še posebej letošnja zima je bila kar dolga in za marsikoga naporna. Kratki dnevi in dolge noči te za razliko od poletja, ko si lahko do poznih večernih ur še zunaj v naravi, prisilijo k temu, da sprejemaš več informacij po različnih medijih, kot bi jih sicer. Dolge zimske večere pred spanjem je pač včasih treba zapolniti tudi z gledanjem televizije, branjem časopisov, brskanjem po spletu... Vse to pa te potem, še posebej če o dogodkih razmišljaš ali jih hočeš razumeti, spravlja v slabo voljo, bes, občutek nemoči... Vedno več je namreč stvari, ki jih je po neki »zdravi kmečki logiki« vedno težje razumeti.

Meseci ob prehodu iz starega v novo leto so bili itak polni predin povolilne politike. Težko je bilo razumeti, da so vsi izvoljeni nenadoma tako radi in toliko računali, da so zmagali tisti, ki niso zmagali, da so šli skupaj tisti, ki so prej šli narazen, da smo na koncu med vsemi ministri dobili samo eno ministrico, ki še povrh vsega pokriva... Kaj že? In to po več kot stotih letih borbe za ekonomsko, politično in socialno enakopravnost žensk! Spet bi po tisti logiki zdrave pameti lahko v časih, ko je potrebno varčevati in pametno gospodariti z denarjem in drugimi sredstvi, k odločanju »zraven spustili« čim več žensk, ki so dokazano, vsaj pri sestavljanju in realizaciji družinskih proračunov, največkrat

prave umetnice. Težko je bilo razumeti tudi tiste, ki pravijo, da bi bilo bolj demokratično in legitimno, če bi Slovenci namesto na neposrednih volitvah volili predsednika države v parlamentu. Nehote pomislim, da bi to dodatno pravico odločanja dobili tudi tisti fantje, ki v šoli očitno niso bili tako pridni, kot kažejo njihova spričevala! Ne razumem tudi potrebe po katerem že po vrsti od nepotrebnih referendumov, od katerih nas, davkoplačevalce, vsak stane... Koliko milijonov že?

Pa ni le politika težko razumljiva! Kako je mogoče, da kapetanu ogromne ladje pade na pamet, da jo popelje »malo bližje« obali, ker pač... in s tem ogrozi tisoče življenj, da o materialni in ekološki škodi sploh ne razmišljam? Kako je mogoče, da lahko družina po odločbi sodišča zaradi nekaj več kot sto evrov dolga ostane brez hiše? Na drugi strani pa se postopki za najhujša kriminalna dejanja na teh istih sodiščih vlečejo v neskončnost? Potem zastarajo. Pa nič. Kako...?

Veliko vprašanj in nobenega odgovora, pa naj se še tako mučim ali hočem razumeti! Morda pa je z mano oziroma z mojimi sposobnostmi razumevanja kaj narobe? Pa nič zato! Zime je konec, prihajajo topli, sončni in predvsem daljši dnevi. Manj časa bo za sprejemanje in premlevanje informacij, takšnih ali drugačnih, bolj ali manj begajočih, nerazumljivih. Tudi moje zdravstveno stanje se je izboljšalo. Delo na vrtu, v vinogradu, gibanje v naravi spomladi, še bolj pa poleti, mi bo povrnilo pozitivno energijo in dobro voljo, zvečer pa me bo utrujeno zazibalo v sladki spanec. Se že veselim!

Jurij Borko, župan

Obnova vodovoda Ormož - Središče (2. faza)

Investicijo obnove vodovoda med Ormožem in Središčem ob Dravi smo planirali že vse od leta 2008, ko smo ugotovili, da ta odsek ni bil vključen v projekt obnove vodovoda na območju občin Ormož, Središče ob Dravi in Sveti Tomaž. Projekt pridobitve kohezivskih sredstev še danes čaka na potrditev na Ministrstvu za okolje (MOP). Resneje smo k projektu pristopili leta 2010, ko sta občini Središče ob Dravi in Ormož pri podjetju IEl iz Maribora skupaj naročili tehnično dokumentacijo za pridobitev gradbenega dovoljenja. K odločitvi za prenovno vodovoda so vplivale predvsem okvare in izgube vode na starem vodovodu, ki pomenijo velik strošek, pa tudi motnje pri dobavi vode. Omenjeni vodovod se po podpisnem sporazumu iz leta 2008 deli glede na število priključkov v posamezni občini, vezanih na ta vod. Tako je vod v lasti občine Središče ob Dravi 89%, občine Ormož pa 11%. Občina Središče ob Dravi je na celotni trasi pridobila služnostne pravice, posebej na privatnih zemljiščih, kot tudi služnosti Direkcije za ceste, železnice in vodarjev.

Projekt je razdeljen v dve fazi. Faza I je odsek od Wienerbergerja v Ormožu do Frankovcev, faza II pa od Frankovcev do firme Orka v

Središču ob Dravi (bivša Droga). Po pridobitvi gradbenega dovoljenja smo se s fazo II prijavi na 5. javni razpis za pridobitev regionalnih razvojnih sredstev, ki ga je objavila Služba vlade za regionalni razvoj. Celoten projekt je bil ovrednoten čez 800.000 EUR. Na javnem razpisu smo izbrali izvajalca del, Komunalno podjetje (KP)

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Ormož, s katerim je bila sklenjena pogodba v vrednosti 649.646 EUR. (Davek se tukaj ne obračuna.) Prvotno je bila predvidena izvedba investicije v letu 2011 v celoti, vendar smo prejeli sklep o sofinanciranju v višini 463.000 EUR komaj v mesecu juliju, zato smo morali del investicije prenesti v leto 2012, tako fizično kot tudi finančno. Dokončno je po sklepu in pogodbi za izvedbo investicije pridobljenih 463.000 EUR evropskih nepovratnih sredstev, 10% prispeva Republika Slovenija, ostalo pa občine po svojih deležih sporazuma. KP Ormož je z deli pričelo v mesecu septembru 2011. Dela so zaradi ugodnih vremenskih pogojev tekla vse do nizkih temperatur v mesecu februarju 2012. Izgrajen je bil vod iz Frankovcev do Obreža in z Grab do Poštne ulice v Središču. Finančno je bilo v letu 2011 realiziranih 212.000 EUR, od tega 76.000 EUR občina Ormož, v letu 2012 pa pričakujemo realizacijo okrog 530.000 EUR, oz. stanje po končnem obračunu del. Pogodbeno se mora investicija zaključiti do konca meseca maja 2012. Z nadaljevanjem del je izvajalec pričel v zadnjem tednu februarja, saj so vremenske razmere to dovoljevale. Z vodovodnim vodom, ki z vodo oskrbuje naselja Frankovci, delno Loperšice, v celoti pa naselja Obrež, Grabe in Središče ob Dravi, želimo zagotoviti dobavo zadostnih količin pitne vode tudi v naslednjih desetletjih, zato polaga izvajalec večje duktil cevi (Ø 200).

Investicija bo velika pridobitev za zmanjšanje vodnih izgub, velikih stroškov popravil in nemotene dobave pitne vode za vse področje. Za pridobitev in možnost izvedbe projekta se želim posebej zahvaliti občanom občine Središče ob Dravi in občine Ormož, posebej tistim, ki so z razumevanjem podpisali in overili služnostne pogodbe in s tem dovolili, da del vodovoda poteka po njihovih zemljiščih. S tem so pokazali, da želijo in cenijo to pridobitev, ki omogoča oskrbo z eno najosnovnejših človeških potreb in dobrin - zdravo pitno vodo. Občinskim upravam, Javni razvojni agenciji, izvajalcu, nadzornikom in vsem tistim, ki so pri projektu sodelovali, se bomo zahvalili po uspešnem zaključku projekta.

OBVESTILA UREDNIŠKEGA ODBORA

Prispevke za glasilo, rešitve križank in nagradnih vprašanj pošiljajte na naslov: Uredniški odbor Sredice, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki (pisava: Times New Roman, velikost: 12) na urednistvo@sredisce-ob-dravi.si, lahko pa jih oddate tudi v poštni nabiralnik v avli občinske zgradbe.

Za naslednjo številko glasila pričakujemo vaše prispevke do **27. maja 2012**.

Vsem zainteresiranim sporočamo, da so donacije za glasilo Sredica možne na račun: Občina Središče ob Dravi, številka transakcijskega računa 0110-0010-0020-225, s pripisom: donacija za Sredico in sklicem: 00-7300001. Donacije bodo namenjene pokrivanju stroškov izhajanja Sredice.

Vsem avtorjem prispevkov se iskreno zahvaljujemo in si želimo uspešnega sodelovanja tudi v prihodnje, hkrati pa pozivamo vsa društva in organizacije, da sproti pripravite in posredujete prispevke o vaših aktivnostih. Bralce Sredice vabimo, da se nam pridružijo s svojimi prispevki in tako pomagajo pri ustvarjanju našega občinskega glasila.

Organizatorje prireditev v času med obema izdajama Sredice smo povabili, da bi pripravili članke in slikovno gradivo o le-teh. Bralce, ki pogrešate prispevke o nekaterih dogodkih iz tega obdobja, obveščamo, da se organizatorji žal niso odzvali našemu povabilu.

Uredniški odbor si pridržuje pravico spremembe naslova, izbire in krajšanja člankov. Pred objavo v glasilu so vsi teksti lektorirani. Avtorje prispevkov, ki želijo po lektoriranju ponovno pregledati svoje besedilo, prosimo, da to navedejo ob oddaji prispevka.

Vsem reševalcem križanke 4/11, ki so poslali pravilna gesla, čestitamo in se zahvaljujemo za sodelovanje. Kot dobitnica nagrade Frizerskega salona Sandra, Slovenska c. 55, Središče - frizerske storitve v vrednosti 40 EUR, je bila izžrebana Ljudmila Jurkovič, Šalovci 20, Središče ob Dravi.

Jurij Borko, župan

Prenova Orlane bo počakala »boljše čase«

Občina Središče ob Dravi se je v letu 2011 prijavila na razpis Ministrstva za kulturo s projektom za obnovo kulturne dvorane Orlane. Vendar projekt ni bil uvrščen med tiste, ki so sofinancirani, ker je manjkala po ocenjevanju ena točka. Projekt je predvideval celotno prenovo dvorane, kjer bi v južnem delu uredili krajevno knjižnico, kot enoto knjižnice Ormož. Ostali del dvorane bi uporabljalo Prosvetno društvo Središče ob Dravi - sekcija Godbe na pihala - in tudi druga društva, ki nimajo svojih prostorov. S krajevno knjižnico bi občina in občani pridobili veliko, saj bi tako v lastnem kraju zagotovili izposojno knjižnega gradiva, tudi strokovne literature, po katero sedaj hodijo v Ormož. Knjižnega in drugega gradiva, ki bi ga dobili iz ormoške knjižnice, bi bilo več kot dovolj, tako da bi zagotavljali kvoto okrog 10.000 knjig.

Finančno je bila investicija po razpisu ovrednotena na 352.000 EUR neto, 422.000 EUR bruto, povrnitev DDV-ja ni bila točno definirana oz. možna v celoti.

V januarju 2012 je Ministrstvo za kmetijstvo razpisalo ukrep - razpis 322 - Razvoj podeželja, na katerega se je možno prijavljati tudi za obnovo večnamenskih dvoran. Tukaj smo videli priložnost, da se poskušamo z dvorano ponovno prijaviti na razpis za obnovo, čeprav je pri tem razpisu potrebno zagotoviti okrog 30% lastnih sredstev (vštet tudi DDV). Javna razvojna agencija v Ormožu (JARA) je izdelala novelacijo Dokumenta identifikacije investicijskega projekta (DIIP) v skladu z navodili razpisa in pripravila novo finančno konstrukcijo. Gradbena dela smo še dodatno znižali za

10%, saj smo ocenili, da bi zadostili potrebam, lastno udeležbo pa vsaj delno zmanjšali. Po novi finančni konstrukciji bi investicija brez DDV znašala 322.000 EUR, z DDV 386.400 EUR. Če bi bili uspešni na razpisu, bi iz naslova nepovratnih evropskih sredstev pridobili 280.000 EUR, občina pa bi morala zagotoviti 115.000 EUR, vendar v letu 2013, ker smo investicijo zaradi zagotovitve lastnih sredstev prijavljali za naslednje leto (v letu 2012 je nimamo v proračunu). Prenovljeni DIIP smo skupaj z dopisom, da je razpis odprt in da predlagamo prijavo na razpis, poslali vsem svetnikom in jih poprosili za njihovo mnenje, saj prijava zahteva kar nekaj časa in mnogo potrebnih prilog. Načelno smo dobili odgovor, posebej od Liste za razvoj, ki ima večino v Občinskem svetu, da prijavo izvedemo. V ta namen smo potrditev DIIP-a uvrstili na sejo Občinskega sveta. Ta ga mora pred prijavo potrditi. Odbor za finance je pred sejo Občinskega sveta predlog za prijavo obravnaval in ga zavrnil. Ravno tako svetniška skupina Liste za razvoj. Na njihov predlog je bila ta točka za potrditev DIIP-a in prijava investicije na 12. redni seji dne 16. 2. 2012 umaknjena z dnevnega reda. Predlog zavrnitve je bil utemeljen z obrazložitvijo, da je lastna udeležba v višini 115.000 EUR velik finančni zalogaj za občino v letu 2013, ki ga bomo težko zagotovili. Če v letošnjem letu uspemo pridobiti projekt kanalizacije in čistilne naprave, bo to za občino veliko finančno breme, verjetno povezano tudi z najemom dolgoročnega kredita.

Sam sem razloge za zavrnitev prijave sicer razumel, vendar sem prijavo zagovarjal iz razloga, da je to verjetno eden od zadnjih razpisov, ko lahko sredstva pridobimo. Najpomembnejše pa je to, da tudi, če uspemo nepovratna sredstva pridobiti in v letu 2013 ne bi bili sposobni zagotoviti lastnih sredstev, bi lahko investicijo odpovedali. To razpis omogoča. Občina bo dokončen odgovor o sofinanciranju kanalizacije prejela komaj konec tega leta ali naslednje leto. Torej so še vse opcije odprte. Ker pa se na projekt nismo prijavili, v nobenem primeru ne more biti sofinanciran.

Finančna perspektiva evropskih sredstev se izteka in vse občine še nekako poskušajo uloviti razpise, ki se odpirajo. Tudi mi smo skozi celotno obdobje delovanja to kar najbolje koristili.

Dajem prav tistim, ki so za in tistim, ki so proti, bo pač Orlane »počakala boljše čase«, če bodo ti prišli?

Milena Milosavljević

Predstavitev filma o občini Središče ob Dravi

Občina Središče ob Dravi je pristopila k projektu »V živi sliki in besedi po enajstih občinah Lokalne akcijske skupine (LAS) Prlekija«, ali kakor bi ga lahko še poimenovali: Filmsko potovanje med Muro in Dravo. V sodelovanju z Etnološko kulturnim društvom Künštini Prleki je bil posnet film, v katerem je predstavljena tudi naša občina. 23. februarja 2012 so v središki Sokolani predstavili film. Künštini Prleki so se najprej na šaljiv način predstavili, zapeli in zaigrali izvirne preleške pesmi. Predsednik društva oz. predsednik republike Prlekije,

kot se je šaljivo poimenoval, je Milan Belec. Povedal je, da je nosilec projekta Etnološko kulturno društvo Künštini Prleki, kot partnerke pa v projektu sodelujejo vse občine iz območja LAS Prlekija, v katerih je bil posnet film: Apače, Gornja Radgona, Križevci, Ljutomer, Ormož, Radenci, Razkrižje, Središče ob Dravi, Sveti Jurij, Sveti Tomaž in Veržej. Künštini Prleki se od vsega začetka delovanja trudijo ohraniti in negovati bogato kulturno dediščino Prlekije, ljudsko izročilo in pri-

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

stna narečja območja LAS Prlekija. Snemanje filmov je potekalo v obliki potovanj po Prlekiji, s kolesi ter s čolni po rekah Muri in Dravi. Künštni Prleki so pri snemanju srečevali predstavnike občin

ter domačine, se družili s člani društev in organizacij, ki delujejo v posameznih občinah, spoznavali kulturne, etnološke in naravne znamenitosti posameznih delov Prlekije, pa tudi spremljali pomembnejše dogodke in prireditve, ki se tam odvijajo.

V občini Središče ob Dravi so ob snemanju filma obiskali župana Jurija Borka, središko oljarno, srečali so se s častnim občanom Martinom Habjaničem. Znamenitosti občine jim je predstavila predsednica Turističnega društva Središče ob Dravi Dragica Florjanič. Nadalje so se ustavili v Sokolani, kjer se jim je predstavila pevska skupina Jua. Potem so se podali na Grabe in si ogledali osrednji del naselja z župnijsko cerkvijo. Navdušeni so bili nad naravnimi lepotami reke Drave. Po strugi reke pa jih je s čolnom popeljal Boris Kočevar. V nadaljevanju snemanja filma jih je pot vodila proti občini Ormož.

Predstavitve filma si je z zanimanjem ogledalo precejšnje število občanov, nekateri so želeli film kupiti. Künštni Prleki so obljubili, da bo to možno po 15. marcu letos.

Film si lahko ogledate tudi na: <http://www.sredisce-ob-dravi.si/>

Milena Milosavljević

Predstavitve Kronike Središča

Izšla je težko pričakovana knjiga Središče ob Dravi - Kronika 1910-2010. Predstavitve kronike je bila 19. januarja v Sokolani.

O nastajanju in izidu kronike je v prejšnji številki Sredice bolj obširno pisala odgovorna urednica Marija Hernja Masten.

Kot je bilo povedano v začetku predstavitve, je bil to pomemben dan za Središče. V knjigi je predstavljeno novo stoletno poglavje zgodovine občine. Malo je takih, ki bi se lahko ponašale s tako bogato preteklostjo kot Središče. In kakor je urednica zbornika zapisala v uvodu knjige, zgodovina nekega kraja ni in ne more biti le kronološki zbir raznih političnih, kulturnih in cerkvenih dogodkov. Zgodovina nekega kraja so ljudje, ki so to zgodovino ustvarjali s svojim političnim, gospodarskim, družbenim in kulturnim delom, s svojim osebnim življenjem, zgodbami in usodami.

Na predstavitvi knjige so bili prisotni člani uredniškega odbora - z glavno in odgovorno urednico Marijo Hernja Masten - in pisci posameznih poglavij v kroniki. Predstavitve se je udeležilo veliko število občanov. V svojem nagovoru je vse prisotne pozdravil župan. Zahvalil se je vsem, ki so pripomogli k izidu knjige: uredniškemu odboru, piscem, glavni urednici in tudi sponzorjem, ki so z objavo reklame v knjigi finančno podprli izdajo knjige. Kulturni program na predstavitvi so izvedli učenci Osnovne šole Središče ob Dravi z recitacijami in glasbenimi točkami. Odgovorna urednica je v nadaljevanju predstavila posamezna področja in pisce, ki so pisali prispevke za kroniko.

Po končani predstavitvi je bil možen nakup kronike po simbolični ceni. Zanimanje za knjigo je bilo veliko že takrat, pa tudi pozneje se je na občini oglasilo veliko občanov, ki so kupili knjigo.

Verjamemo, da je prebiranje knjige zanimivo tako za starejše kot tudi za mlajše. Svojo vrednost pa bo knjiga vsekakor dobivala z leti, ko jo bodo prebirali naši zanamci: otroci, vnuki, pravnuki...

Milena Milosavljević

Zlate poroke v Središču

V petek, 30. decembra 2011, sta 50 let skupnega življenja obeležila zlatoporočenca Kristina in Stanislav Janežič z Grab.

Kristina in Stanislav sta se poročila 30. decembra 1961 v Središču ob Dravi. Skupni dom in družino sta si ustvarila na Kristininem domu na Grabah. V zakonu se jima je leta 1962 rodil sin Danilo, dve leti kasneje pa hči Helena. Hčerka si je svojo družino ustvarila v Ptuj, sin pa na domačiji na Grabah. Kristino in Stanka razveseljujejo štirje vnuki: 23-letna Nuša, 18-letni Jure, 16-letni Jaš in 14-letni Miha.

Stanislav je bil zaposlen kot železničar, Kristina se je izšolala za babico in je ta poklic vestno opravljala vse do svoje upokojitve. Kljub zrelem letom sta še vedno čila in optimistična, zato se pogosto rada pošalita.

V soboto, 14. januarja 2012, sta 50 let skupnega življenja praznovala Alojzija in Ivan Veldin iz Obreža.

Zlatoporočenca Alojzija in Ivan sta se poročila 6. januarja 1962 v Središču ob Dravi. V Obrežu sta si ustvarila družino in si z delom in odrekanjem zgradila lep nov dom. V zakonu so se jima rodili trije sinovi: Branko, Zvonko in Gabrijel. Danes imata tudi že pet vnukov, dve vnukinji in pravnuka.

Ivan je bil zaposlen v podjetjih Drava Ptuj, IKLIP Ptuj, delal je tudi v Avstriji, do upokojitve pa v Tovarni sladkorja Ormož. Alojzija je otroštvo in mladost preživljala na Kajžarju in v Godenincih. Zaposlena je bila le tri leta (v Hidromontaži in na Drogi v Središču), pozneje pa je vestno gospodinjala ter skrbela za dom in družino.

Na jesen življenja si Alojzija in Ivan rada vzameta nekaj časa zase, za družino in za druženje s prijatelji. Dolgočasje pač ne poznata.

V soboto, 25. februarja 2012, sta petdesetletnico skupnega življenja praznovala tudi zlatoporočenca Marija in Alojz Lašič iz Godencev.

Marija in Alojz sta se poročila 24. februarja 1962 v Središču ob Dravi. Z družino živita na Alojzovi domačiji v Godenincih. V zakonu so se jima rodili sin Miljenko ter hčerki Marina in Metka. Danes ju razveseljujejo štiri vnukinje Nina, Maja, Mateja in Kaja ter vnuk Gregor.

Alojz je bil zaposlen vse do upokojitve v podjetju Slog v Središču ob Dravi. Marija je ves čas delala doma na kmetiji in skrbela za družino.

Marija in Alojz si na jesen življenja rada vzameta čas zase in za družino. Rada se družita in se kratkočasita s prijatelji. Še vedno sta čila in optimistična, zato lažje prenašata vsakodnevne skrbi.

Župan Občine Središče ob Dravi Jurij Borko je zlatoporočencem ob visokem jubileju izročil Zlate listine občine in jim zaželel, da zdravi, zadovoljni in srečni dočakajo še mnogo skupnih let.

Zlata poroka Janežič

Zlata poroka Veldin

Zlata poroka Lašič

Milena Milosavljević

Obisk pri naši najstarejši občanki

V petek, 30. 12. 2011, sta župan Jurij Borko in vodja občinske uprave Jelka Zidarič Trstenjak obiskala najstarejšo občanko občine Središče ob Dravi Avguštino Horvat, ki je bila rojena 17. 2. 1913. Dopolnila je torej 99 let, a je še vedno dobrega zdravja. Vsak dan še skuha kosilo zase in za sina Franca, ki živi pri njej. Tudi spomin ji zelo dobro služi. Posebno natančno se spominja težkih časov med II. svetovno vojno, ko so Nemci okupirali Središče.

Avgušтина živi skromno in je prijazna do sokrajanov. Vse svoje življenje, čeprav ji ni ravno prizanašalo, se ni nikoli preveč pritoževala nad usodo.

Želimo ji naj bo zdrava in zadovoljna še dolgo med nami.

Aleksandra Štih, Gimnazija Ormož

Proslava ob slovenskem kulturnem prazniku

Po besedah Ernestine Jelovšek, Prešernove hčerke, je Prešeren izgledal takole. Obraz mu je bil podolgast, zdravo rdeč in nekoliko od sonca zagorel. Oči je imel sive in majhne, le napol odprte; njegov pogled je bil navadno resen. Kadar je bil razburjen, se mu je oko zaiskrilo. Brado je imel mehko in okroglo, s plitvo jamico. Lasje so bili zelo gosti, mehki in svetli, temno rjavi, skoro črni, navadno dolgi ... Nikdar ni hodil pokonci, ampak je bil navadno nekoliko upognjen. Korakal je naglo; kadar je bil razvnet, hud, pa je skoro tekel. Stopinje so mu bile kratke in goste, imel je majhne roke in noge. Njegova pisava je bila čedna in razločna. Bil je izvrstnega spomina. (odlomek besedila s proslave)

Tudi letos smo obeležili slovenski kulturni praznik in Prešernov dan - 8. februar z občinsko proslavo v Sokolani. Občina Središče ob Dravi je organizirala prireditev skupaj z dijaki in kolektivom Gimnazije Ormož. V torek, 7. februarja 2012, sicer na mrzel in zasnežen dan, so se mladi recitatorji, igralci, pevci in glasbeniki ormoške gimnazije, pod mentorstvom profesorice Blanke Erhartič, Aleksandre Štih in Darje Žganec Horvat, predstavili s prireditvijo »Ti si moja Ljubezen«.

V prvem delu predstave so se dijaki recitatorji vživeli v Prešernovo življenje, prvošolec Domen pa se je preizkušal v vlogi samega Franceta in skozi recitacije Dekletam, Glosa, Sonetni venec in Povodni mož obudil Prešernovo Ljubezen do Zalike Dolenčeve ter Julije. V scenskih slikah s prosojnic so se menjavale sence iz Prešernovega življenja, zaživela sta tudi Urška in Povodni mož,

ki sta odplesala v šumeče valove. V drugem delu so recitatorji predstavili izbrana literarna besedila sedanjih in bivših dijakov, pri čemer je bila v ospredju ljubezenska tema. Zbor Gimnazije Ormož je prepeval tradicionalne in sodobne pesmi: Pod oknom, San se šetao, Ti si moja Ljubezen, Čudovit je ta svet, Vrt življenja in Svet za otroke, pridružil pa se mu je tudi gost – solist Franc Kociper, ki je zapel Julijo. Z glasbenimi točkami so pričarali čudovito ljubezensko in radostno vzdušje. Na koncu je doktor »Fig« obiskovalce, predvsem pa otroke, obdaril s slastnimi figami.

Kulturni večer je dvorano napolnil s toplimi in prijetnimi občutki, tako da smo vsi skupaj pozabili na mrzel in zasnežen zimski dan. S ponosom smo zaznali svojo slovensko kulturo in veličino našega največjega pesnika.

Zdenka Dogša

MED NAMI ŽIVIJO

29-letni fant iz Obreža z jekleno voljo, optimizmom in prijaznostjo v duši ter ogromno močjo v telesu z lahkoto osvaja odličja in rekorde v svoji športni disciplini - powerliftingu.

Simon, si se že v šolskih letih veliko ukvarjal s športom?

Simon Veldin: »V mladih letih sem se ob športnih aktivnostih v šoli ukvarjal največ z nogometom. Nogomet sem igral kot pionir in pozneje nadaljeval kot član Nogometnega kluba Središče. Z njim sem se ukvarjal tudi po tem, ko sem se šolal na srednji in pozneje še na višji lesarski šoli v Mariboru. Ko pa sem se zaposlil, pa sem začel obiskovati fitness Botra v Gorišnici.«

Kdaj in zakaj pa si se odločil za to vrsto aktivnosti?

Simon Veldin: »Fitness sem začel obiskovati leta 2007 zaradi boljšega počutja, kondicije in, moram priznati, tudi zaradi lepše oblikovanega telesa. Ker mi je to dokaj hitro uspelo, sem začel razmišljati, da bi tekmoval v kategoriji fitness in bodybuilding. Pri tem gre za to, da s povečanjem mišične mase, s čim manj maščobe v njih, oblikuješ telo ter ga potem seveda na tekmovanju tudi pokažeš. Leta 2009 pa je v Središču odprl vrata svojega fitness studia Boris Novak in začel sem ga redno obiskovati. Boris mi je kot neke vrste osebni trener svetoval pri vajah in pravilni prehrani. Kot nekdanji tekmovalc v moji sedanjí športni disciplini pa je zelo hitro opazil, da imam očitno dobro gensko zasnovo za tovrstne napore in mi je predstavil to disciplino.

Ugotovil je, da sem zelo hitro dosegal rezultate, ki so bili blizu pred tem doseženim na državnem tekmovanju.«

Najprej moramo vedeti, za kaj sploh pri tvojem športu gre!

Simon Veldin: »Športna disciplina se imenuje powerlifting ali po slovensko triatlon moči. To zadnje že pove, da je to tekmovanje iz maksimalne moči športnika, ki se preverja v treh preizkušnjah, vsakokrat s palico, na katero so naložene na vsaki strani uteži. Prvi del je počep, kjer uteži vzameš s stojala, daš na ramo, se spustiš v počep zelo nizko do tal, se dvigneš nazaj in odložiš uteži. Tukaj je moj osebni in hkrati tudi slovenski rekord 215 kg naloženih uteži, dosežen lansko leto v Trziču.

Drugi del je potisk s prsmi. Tekmovalc leži na klopi, nad glavo ima stojalo z utežmi, vzame jih v roke, spusti do prsi, jih dvigne kvišku z iztegnjenimi rokami in na koncu spet odloži na stojalo. V tem delu tekmovanja sem dvignil največ 132,5 kg, kar je pomenilo izenačenje slovenskega rekorda.

Tretji del je tako imenovani mrtvi dvig. Uteži so na tleh, dvigneš jih s tal navpično navzgor v vzravnaní položaj in v tej disciplini sem dosegel največ, in sicer z 260 kilogrami svetovni rekord. Na koncu se najboljši dosežki seštejejo in dobimo skupni rezultat - total.«

Tvoja športna pot je v bistvu zelo kratka in hkrati neverjetno uspešna...

Simon Veldin: »Prvega tekmovanja sem se udeležil še isto leto, kot sem začel intenzivno trenirati po Borisovih trenerskih nasvetih. Oba sva bila presenečena, da sem primerljive rezultate dosegel že po treh mesecih intenzivnega treninga in primerne prehranjevanja. Na svojem prvem državnem tekmovanju leta 2009 v Vrtojbi sem v svoji »Open« kategoriji (starost od 24 do 39 let, telesna teža do 82,5 kg) dosegel 2. mesto. Prizadevam si, da v času tekmovanja »spravim« težo na takšno raven, da lahko še vedno tekmujem v tej kategoriji. Ker se izven sezone naberejo kilogrami, se jih je včasih težko znebiti. Ampak s stradanjem, veliko popite vode in zelenega čaja se da. Na žalost je to šport, ko se ti lahko kaj hitro zgodi, da te telo pač ne uboga. Tekme so večinoma v mesecu marcu in aprilu, zato so najvažnejše priprave v januarju in februarju. Leta 2010 me je prav v tem času mučil dolgotrajni prehlad in zato takrat ni bilo nič s tekmovanjem. Zato pa je bilo leto 2011 toliko uspešnejše.«

O tvojih lanskih mednarodnih uspehih smo v Sredici že pisali, pa vendar...

Simon Veldin: »Po evropskem tekmovanju v Egerju na Madžarskem sem bil kot uspešen športnik povabljen k županu Juriju Borku. Marca 2011 sem namreč postal državni prvak, in sicer v vseh treh disciplinah ter seveda tudi v totalu, kjer sem osvojil državni rekord. Na evropskem tekmovanju v juniju sem postal evropski prvak in hkrati dosegel svetovni rekord v mrtvem dvigu z 260 kg in totalu s 607,5 kg. Priznati pa moram, da je moj svetovni rekord »padel« že lansko jesen, saj ga je presegel tekmovalc iz Irske s 630 kg.«

Marsikdo laično misli, da se do mišič pride tudi z uživanjem raznoraznih bolj ali manj nedovoljenih substanc. Ob nedavni aferi ob prijetju slovenskih razpečevalcev steroidov v Avstriji se je veliko govorilo o tem.

Simon Veldin: »Res je, da ljudje, ki ne poznajo razlik med prepovedanimi substancami, prehranskimi dopolnilni in športno prehra-

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

no, marsikdaj tako razmišljajo. Res pa je tudi, da je uživanja prepovedanih substanc v vrhunskem športu kar veliko. Veliko pa je na drugi strani tudi kontrol športnikov, vendar so proizvajalci teh snovi vedno dovolj hitri in odkrivajo vedno nove snovi, ki jih je potem v telesih športnikov težje odkriti. Takšno početje pa je seveda zdravju športnika še kako neprijazno in je lahko zanj zelo nevarno. Mišične mase pa brez ogromno dolgotrajnega in vztrajnega dela ter pravilne prehrane nikakor ne moremo povečati. Pravilna prehrana je sestavljena iz na žaru pripravljenega pustega puranjega in piščančjega mesa ali rib, veliko ogljikovih hidratov, zelenjave, testenin in seveda posebne fitnes prehrane. To pa so v bistvu čiste beljakovine v obliki raztopljivega prahu, ki so potrebne, da se mišice po napornem treningu hitreje regenerirajo in si povrnejo porabljen energijo, kar pa pomeni tudi manjše bolečine v njih. Prav tako je zmotno prepričanje, da dobiš mišice samo z uživanjem te fitnes prehrane.«

Kako pa pokrivaš stroške svojega športnega udejstvovanja?

Simon Veldin: »Vse pokrivam iz lastnega žepa. Tekmovalcev in registriranih klubov v tem športu nas je malo, zato tudi nismo priznani

kot olimpijska disciplina. Razen na paraolimpijskih igrah. Včlanjen sem v športno društvo Atila v Kranju, kar omogoča, da si delimo vsaj stroške potovanj. Na svetovno prvenstvo na Irsko nismo šli, ker so bile letalske vozovnice predrage. Tako pridejo za nas v bistvu v poštev le tekmovanja, ki so organizirana kje bližje. Finančno je vsaka priprava - treningi in prehrana, ter udeležba na tekmovanju - velik finančni zalogaj. Lansko leto sem tako porabil okrog 2000 evrov za eno tekmovanje.«

Kaj pa načrti za prihodnost?

Simon Veldin: »Sedaj treniram v fitnes centru v Ormožu, kjer mi pomaga in svetuje pri prehrani Marko Zidarič. Pripravljam se za državno prvenstvo na Bledu, ki bo 31. marca in bo štel tudi za kvalifikacijo za evropsko in svetovno prvenstvo. Evropsko prvenstvo bo letos prvič v Sloveniji, in sicer od 13. do 19. maja na Bledu. Letos se bomo lahko udeležili tudi svetovnega prvenstva, ki bo na Slovaškem, saj je »za naše žepe« dovolj blizu. Osebo planiram doseči pri počepu 240 kg, pri potisku 150 kg in pri mrtvem dvigu 290 do 300 kg. Prepričan sem, da bom dosegel kvalifikaciji za obe prvenstvi.«

Simon, držali bomo pesti. Srečno!

Lea Rajh

Operativna vaja članic Gasilske zveze Središče ob Dravi

»Za vse velja MIRNO!« S temi besedami nas je po zaključeni vaji postrojil poveljnik Gasilske zveze (GZ) Središče ob Dravi Damijan Vesenjaj, ki nas je s predsednikom GZ Tonijem Jelovico z budnim očesom spremljal skozi celotno vajo. Že dolgo časa smo tudi gasilke zelo aktivne članice gasilske zveze. V petek, 9. marca, ob 17. 30 je gasilska zveza organizirala za nas operativno vajo, ki smo jo izvedle na domačiji Stanke Horvat na Grabah. Da bi se ženske na petkovi vaji dobro odrezale, smo se v središkem in obreškem gasilskem domu temeljito pripravljale; na glavni vaji pa so se nam pridružile tudi članice gasilskega društva Vitan-Kog. Skupaj nas je bilo kar osemindvajset.

Vse udeleženske smo se zbrale nekaj minut pred začetkom vaje, da smo se oblekle ter pripravile vse, kar je bilo potrebno. Nato pa smo nestrpnost pričakovale poziv na požar. In ko smo ga prejele, se je vaja zares začela. Pri izvedbi so nam pomagali ter nas spodbujali tudi nekateri člani obeh društev, središkega in obreškega. Poskakale smo v gasilska vozila in se brž odpravile na kraj požara. Vsaka pri sebi si

je mislila, da zdaj ne sme iti nič narobe in da mora uporabiti vse znanje, ki ga je do sedaj pridobila. Na Horvatovi domačiji sta nam vodji enot, Damijan Munda in Marinka Lašič, takoj razdelila naloge in že smo tekale pripraviti vse, kar je potrebno za gašenje. Ob prizorišču se je nabralo kar nekaj gledalcev. Ogenj smo uspešno zatrlje. Po besedah Damijana Vesenjaj smo vajo zelo dobro opravile. Na koncu smo

za sabo morale pospraviti gasilsko orodje in opremo. Nato pa smo se vsi zbrali v vaškem domu na Grabah in se prijetno družili do večernih ur.

Članice smo zelo hvaležne Gasilski zvezi Središče, da nam je po dolgem času omogočila prvo žensko operativno vajo, in upamo, da bomo dobile še kakšno priložnost pokazati, kaj zmoremo. Do takrat pa srečno, z gasilskim pozdravom NA POMOČ!

Damjan Munda, poveljnik PGD Središče ob Dravi

Dejavnosti PGD Središče ob Dravi v letu 2011

Leto 2011 je PGD Središče ob Dravi pričelo z visoko zastavljenimi cilji. Najprej je bilo treba najti način, kako obnoviti zelo dotrajano streho na gasilskem domu, ki je na več mestih močno puščala. Priprave za zamenjavo kritine so se pričele že v letu 2010, v letu 2011 pa nadaljevale. Letni plan dela društva pa je bil zastavljen še precej širše. Načrtovali smo več prireditev, ki jih je bilo potrebno dobro organizirati in izpeljati, izobraževanja doma in na lgu, tekmovanja, in še kaj.

Ogromno dela je bilo načrtovanega na operativnem področju, saj je za zagotavljanje požarne varnosti potrebna visoka usposobljenost operativnih gasilcev. Poleg operativnih vaj in izobraževanj v učnem centru na lgu pa smo gasilci skozi vse leto zelo obremenjeni s številnimi požarnimi varovanji, ki jih (brezplačno) opravljamo za različna društva v naši občini. V letošnjem letu smo uvedli redne mesečne vaje za operativne gasilce. Nekateri gasilci pa so še opravljali specialna izobraževanja v učnem centru na lgu.

Konec aprila smo tudi letos postavili majsko drevo. V maju smo se gasilci domačega društva odpravili na enodnevni izlet. Obiskali smo poklicno gasilsko enoto v Mariboru, nato pa smo imeli piknik pod Pohorjem. Vzdušje je bilo odlično.

Seveda smo obeležili praznik našega zaveznika - sv. Florjana. Pogostitev z golažem po končani maši, skupaj s PGD Obrež in našimi pobratenimi kolegi iz Ruš, je že nekajletna tradicija. Junija nas je čakal 2. dan gasilca, ki ga je tokrat organiziralo PGD Obrež. Avgusta smo pripravili tradicionalno gasilsko veselico za gasilskim domom. Letos smo v program dodali odlično obiskane 1. gasilske igre. Vsi prisotni so se zabavali.

Gasilska zveza (GZ) Središče je v mesecu septembru organizirala praktične vaje za gasilce v učnem centru na lgu, ki smo se jih udeležili gasilci PGD Središče in PGD Obrež. Moram tudi poudariti, da so bili tamkajšnji inštruktorji zelo zadovoljni z znanjem in delom, ki smo ga pokazali. Pri tem ne smemo pozabiti, da vsi gasilci za izobraževanja in druge dejavnosti žrtvujejo svoje dopuste, za katere ne prejema nobenih nadomestil. Ob tej priložnosti se jim tudi iskreno zahvaljujem.

Kot sem že omenil, skozi vse leto so potekali intenzivni pogovori za zamenjavo kritine na gasilskem domu. V oktobru so se dela

končno pričela. Ves mesec smo gasilci pomagali pri delih, ki nam jih je izvajalec del naložil in tako privarčevali vsaj nekaj sredstev. Tesarstvo Miško je dela proti koncu meseca zaključilo. Nova kritina na gasilskem domu! Odlično - zelo smo zadovoljni. Hvala vsem, ki ste se trudili, da je naš gasilski dom lepši in da končno več ne zamaka. Hvala županu Borku, da nam je znal prisluhiniti, saj se zaveda, da je gasilski dom last vseh krajanov, ne samo gasilcev.

Vsi pa vemo, da je oktober mesec požarne varnosti. »Ste storili vse za varen dom?« je bil slogan v letu 2011. Številne predstavitve v mesecu požarne varnosti so nam bile v veselje, še posebej z nadebudneži iz vrtca. Pod okriljem GZ Središče je društvo organiziralo vajo »Evakuacija - blok 2011«, ki smo jo izvedli skupaj s PGD Obrež. Priprava vaje je potekala dober mesec. Obiskali smo vse stanovalce določenega stopnišča v bloku, jim razložili potek vaje in jih prosili za sodelovanje. Večina stanovalcev je obljubila sodelovanje, nekaj se jih je opravičilo. Ampak na vaji pa smo doživeli popolno razočaranje. Evakuiral se je en sam stanovalec. Upamo samo, da resna evakuacija ne bo nikoli potrebna. Vaja je opozorila na nekatere pomanjkljivosti, ki smo jih po skupni analizi že odpravili. Ugotavljamo, da bi morali nabaviti eno pravo gasilsko lestev s podporniki. Splošna ocena vaje pa je, da smo usposobljeni posredovati tudi v tako zahtevni zgradbi.

V novembru smo središki gasilci končno prejeli defibrilator. Nabavo je organiziral s pomočjo donatorjev župan Občine Središče ob Dravi, za kar smo mu hvaležni.

PGD Središče se je vse leto udeleževalo raznih gasilskih tekmovanj s tremi ekipami. Ekipa mladincev se že nekaj let uvršča med najboljše ekipe, tako da smo njihovih uspehov že vajeni. Letos na novo ustanovljena ekipa članic A pa je na naše presenečenje osvojila kar dve prvi mesti v klasični vaji z dvema napadoma. Dobro se je odrezala tudi ekipa članov A, ki tekmuje v hudi konkurenci, zato je vsaka uvrstitev med prvih pet odlična. Vsem ekipam čestitamo za osvojena mesta.

Vsem članom PGD Središče se zahvaljujem za vsako žrtvovano minuto, ki so jo namenili za delovanje gasilskega društva in zagotavljanje varnosti na področju naše občine in širše.

NA POMOČ!

Tina Pajek

Novoletni koncert središke godbe na pihala

Na štefanovo, 26. decembra, je godba na pihala Središče ob Dravi pripravila že tradicionalni božično - novoletni koncert. Šlo je za nekakšno ponovitev Martinovega koncerta, na katerega se godbeniki resno pripravljamo vse leto. K izvedbi koncertnega programa pa smo dodali še podelitev Gallusovih značk nekaterim članom godbe, ki so si s svojim udeleževanjem na kulturnem področju to zaslužili.

Poleg že slišanih skladb je godba pripravila tudi novoletno, ki v tem času ne sme manjkati, in ki nas v prazničnem času razveseljuje že dolgih 40 let - *Silvestrski poljub*. Zapel jo je dirigent Rado Munda.

Obiskovalci koncerta so lahko uživali v znanih skladbah *Pesem za tolar, Mati, bodiva prijatelja, Zlatá Praha* in seveda *Avsenikov venček*, pa tudi v bolj modernih ritmih in melodijah, kot so denimo *Abba Gold, Bohemian Rhapsodie*, in v malce drugačni ver-

ziji znane črnske duhovne skladbe *Nobody knows the trouble I've seen*.

Na novoletnem koncertu smo godbeniki z zahtevnim programom ponovno dokazali, da kakovost orkestra iz leta v leto raste. Kljub temu pa še vedno ohranjamo razgiban program, ki je zato ljudem všeč.

Ne smemo pozabiti omeniti presenečenja v odmoru med obema deloma koncerta. Nina in Tonček Merkoci sta se predstavila z jazz priredbami znanih božičnih melodij in s tem navdušila poslušalce v dvorani. Po prireditvi smo z obiskovalci nazdravili s kozarčkom domačega vina. Za srečo!

Godba se sicer v Središču ob Dravi ohranja že dolgih 125 let, k čemur pa gotovo najbolj pripomore vključevanje mladih, energije polnih glasbenikov v skupino.

Silva Marčec

Naše intenzivne vaje

Se sliši zelo resno? Še bolj resno zveni, če poudarimo prvo besedo intenzivne. Lahko bi pa rekli celodnevne vaje. Tako je tudi res bilo. Od pol desetih do enaindvajsetih in trideset minut. Bila je zimska sobota brez snega. Ker pa nismo šli na smučanje, nam je bilo vseeno. Šli smo pa na Pohorje. Namesto smuč smo v prtljažnikih imeli razne prehranske dodatke. K prtljagi smo dodali tudi tri harmonike, klarinet, lončeni bas, računalnik, zvočnik, avtomat za kavo, posteljino, razne tablete (tudi proti smučanju)... Točno ob pol desetih smo začeli resno delati. Najprej smo se učili plesati valček. Grozno, kot da tega ne vemo! Vemo, ampak ne vsi enako. Sledila je polka. Zopet isto. Mar tega ne vemo? Vmes pa nas je naš dežurni zalagal s primerno količino pijače iz prtljažnikov, ki so bili devetdeset stopnic niže. Verjamem, da je zelo trpel. Pa nič zato, to je bila kazen, ker ni hotel plesati. Mi smo se pa trudili in vadili čegleščec, šotiš, zibenšrit in gospod-gospa. Naredili smo splet, s katerim se bomo predstavili najprej na domači folklorni prireditvi in nato še na območni reviji folklornih skupin, kjer nas bo ocenila strokovna spremljevalka. Letos bomo v našem spletu tudi peli. Pevske vaje smo imeli na Pohorju od sedme do pol desete ure zvečer. Pevska strokovnjakinja je ugotovila, da vsi znamo peti, vendar moramo bolj zavzeto in z veseljem vaditi.

Ura je bila enaindvajset in trideset minut in vsi utrujeni smo popadali v postelje. Če verjamete ali pa ne. Ja zakaj smo pa imeli zvočnik in računalnik? Obujali smo glasbene spomine. Na repertoarju smo imeli staro jugoslovansko himno Hej Slovani, Čebelico Majo, Kuža pazi, Račke... Nihče se ni pritoževal, da so bile vaje naporne.

Naslednjega dne je bil zajtrk prezgodaj. Naslednje leto bomo tudi to uredili. Če se bomo spomnili... Tudi lokacijo vaj bomo znižali vsaj za petdeset stopnic.

Samo Žerjav

Dolgočasna in temačna zima – a ne pri nas!

Zima je praviloma čas, ko življenje poteka v upočasnjem ritmu. Sonca je manj, verjetno tudi življenjske energije. No, kakor za koga.

Člani Dluk-a, društva, ki upravlja s Pub-om Akcija, smo si zimske dneve, kot je že pri nas v navadi, popestrili s koncertnim utripom. Lahko bi rekli, da vsak vikend živimo po našem sloganu: »malo penez, čuda dobre vole, pa muzike«. V prazničnih dneh ob koncu decembra sta oder spet zasedla Nina in Anton Merkoci, pridružil se jima je še Matic Kotnik. Manj intimno, bolj v rokarski maniri, so nastopili člani zasedbe 500 m iz Zreč, ki so že naši stari prijatelji.

Ob prehodu v 2012 smo nazdravili na naših šest mesecev delovanja. Uspešno, bi rekli mi in vsi, ki delijo svoj prosti čas z nami. Januar je v delovanju društev in gostinstvu praviloma mesec zatišja, tanjših denarnic, ostajanja doma. Temu smo se v Akciji skušali upreti s koncertom lokalnih glasbenih upov. Ob nastopu dveh Ormožanov - Nuše Rajh, vokalistke, in Nika Kečka, kantavtor-

ja, je uživala po dolgem času spet nabito polna Akcija. A tudi tokrat ni šlo brez naših Nine in Antona Merkocija.

Ptujčani Zen so se ob koncu januarja predstavili v svoji najboljši, odlični luči. Le dva tedna za njimi so oder (in prostor pod njim) spet zavzeli Ormožani, tokrat z izdatno pomočjo Ljutomerčanov: Gnile duše so namreč v pankersko obarvani februarjski soboti nastopile s Cyphre Louis. Pobladi še

ni bilo od nikoder, a vendar so jo s plesno obarvano glasbo skušali priklicati Gorenjci Grooveapartment. Uspelo jim je. Pa še domov se jim ni mudilo. Igrali so do jutranjih ur. Ptujčani Justin Case in Varaždinci Hangover so na vsak način želeli igrati skupaj. Sredi marca jim je to tudi uspelo. Kje? Ja, nekje na pol skupne poti, v Akciji, seveda. Jani, tebi in tvojim pa hvala za drva. Lepo pomlad želi vsem ekipa iz Akcije.

Danica Perger, predsednica ocenjevalne komisije

O ocenjevanju in urejenosti okolja v letu 2011

S cvetjem in urejenim okoljem želimo izboljšati kakovost življenja, prispevati k trajnostnemu razvoju in urejenemu okolju, za večjo turistično privlačnost na vasi, za učinkovitejšo turistično promocijo občine in prispevati k razvoju turistične in ekološke zavesti ljudi. Želimo, da bi tekmovanje preraslo v tradicionalen in pomemben projekt občine. Komisija je ocenjevala: urejenost okolja, vrta, trate, dovoznih poti, cvetje na balkonih, oknih in gredah, ter skrb za objekte ekoloških vrednosti. Člani komisije so na sestanku v juliju pregledali prijave in se zmenili za ogled na terenu. Ocenjevanje se je pričelo spomladi in končalo v jeseni (od junija do septembra). Člani komisije so imeli nalogo v svojem ožjem okolju opazovati urejenost okolja čez vse leto. Ogledali so si prijavitelne objekte za ocenjevanje in izpolnili ocenjevalne liste. Kljub letošnjemu vročemu vremenu smo opazili, da je bilo okolje lepo urejeno in so rože bogato cvetele. Imeli smo težko delo pri izbiri najboljšega, ker so v glavnem vsi prejeli visoko število točk z zelo majhnimi odstopanji.

Tekmovali so v več kategorijah. V kategorijo *individualni stanovanjski objekti* so se prijavili: Štefica Vivod, Stanka Podplatnik, Majda Borko, Mirjana Potočnik iz Obreža, Jožica Šavora iz Središča, Marina Zemljič in družina Pajtlar iz Godenincev.

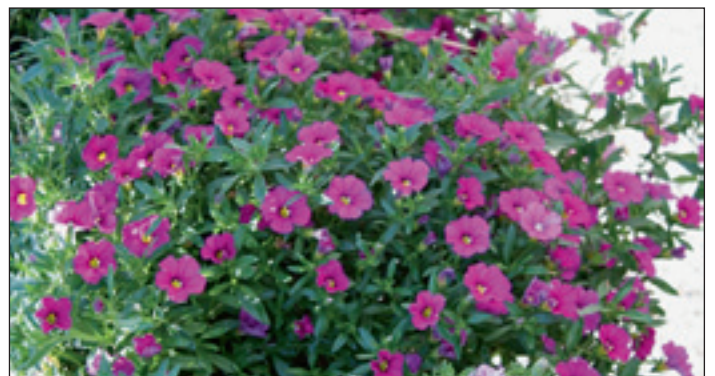
V kategoriji *javni objekti in površine* smo ocenjevali: Godeninci »breg«, Rekreatijski center Godeninci, Trikotnik lip Grabe.

V kategoriji *kmetije oz. kmetijska gospodarstva* pa smo ocenjevali urejenost pri Jelki in Antonu Kelemina na Grabah ter Zlatki in Matiji Podgorelec v Šalovcih.

Komisija je predlagala, da se - glede na prizadevanje posameznikov in skupin pri urejanju okolja - vsem prijaviteljem podeli pohvalna listina in po možnosti nagrada za ves trud in delo.

V mesecu septembru 2011 smo izvedli še predavanje (Klub Gaia) Ideje za urejanje grobov, v želji, da bi bili naši grobovi urejeni vse leto. Predavanja se je udeležilo okrog 30 poslušalcev.

Želimo si, da bi tudi v prihodnje s skupnimi močmi našli pravo spodbudo za delo in prizadevanje pri urejenosti okolja.

Danica Perger, Turistično društvo

Božično-novoletna razstava

Z željo, da bi popestrili vzdušje božično-novoletnih praznikov, smo se članice Turističnega društva Središče odločile za razstavo kulinaričnih dobrot. V vaškem domu na Grabah smo postavile dobrote na ogled. Medse smo povabile domačinko Silvo Kelemina z njenimi izdelki domače obrti. Vsako leto nas preseneti z nečim »novim«. Tokrat so to bili dedki, ki jim moraš redno umivati glavo in potem jim zrastejo zeleni lasje (pšenica). Po uspešnosti vznika sklepamo o bolj ali manj dobri letini pšenice. Na razstavi je sodelovala tudi domačinka, ki živi in ustvarja v tujini, s svojimi ročno izdelanimi predmeti iz flisa. Zunaj na stojnici pa je razstavila izdelke iz domače sirarne Lidija Plavec. Študentka Mateja je na ogled postavila ročno izdelan nakit. Bila je zanimiva ponudba. Možno je bilo kupiti ročno izdelane izdelke za darila našim najdražjim.

Naše članice so spekle zelo dobro domače pecivo, ki je značilno za božično-novoletni čas. V domu je omamno dišalo po domačih dobrotah. Da so naše gospodinje ustvarjalne in da ima vsak dom nekaj izvirnega v svojem praznovanju, vidimo na posnetkih.

Danica Žerjav

Vincekov pohod

Vincekov pohod se imenuje prijeten pohod po medžimurskih vinorodnih gričih, vse od Martina na Muri do Murskega Središča.

Bilo je lepo nedeljsko jutro v januarju, ko se nas je devetnajst naših občanov na avtobusu pridružilo Ormožanom, članom Planinskega društva Ormož. Vstopili smo pri središkem Tušu in po uri vožnje prispeli do izhodiščne točke Martin na Muri. Za dobrodošlico so množico pogostili s toplimi napitki in namazanimi kruhki. Potem pa se je začelo. Za pijačo smo kotizacijo nekje na poti, malicali pa smo iz svojih nahrbtnikov. Pet do šest ur smo hodili najprej v hrib, pa v dolino in spet v hrib in tako naprej, dokler nismo prišli do ravnice medžimurskega polja, kjer smo opazovali čudovit razgiban svet.

Nekje na pol poti smo doživeli »krst« rezi vinske trte, namreč govodnik Vincek je prvi znanilec rezi. Sosedje Hrvati se tega kar držijo, saj je bil ob pohodni poti obrezan samo en vinograd.

Na cilju smo se zbrali v veliki športni dvorani, kjer pa je bilo spet veselo. Dejali so, da se je letos pohoda udeležilo 2700 pohodnikov. Najstarejša je bila 86-letna gospa, najmlajša pa pet-letna deklica.

Bilo je lepo, klepeta in smeha ni manjkalo, obenem pa je to za posameznika tudi dober test vzdržljivosti. »Vidimo se spet naslednje leto in na koncu še samo lep planinski ali pohodniški pozdrav,« smo si zaklicali.

Lea Rajh

»Bolha v ušesu«

Turistično društvo Središče ob Dravi je že mnogo let povezano s turističnim društvom Nedelišče. Tokrat je mednarodno sodelovanje obrodilo sadove, saj je Seljačka sloga iz Nedelišča pripravila dramsko igro, ki so jo bili pripravljene odigrati tudi pri nas, v Središču. Komedijo »Bolha v ušesu« so uprizorili v nedeljo, 5. februarja, ob 17. uri v Sokolani. Zbrano občinstvo je bilo nad gledališko igro in skupino iz Nedelišča zelo navdušeno, pa tudi igralci so se v naši družbi dobro počutili. Obe društvi že načrtujeta nove skupne projekte, mi pa upamo, da bomo še dobili kdaj priložnost za ogled dramske igre gledališke skupine iz Nedelišča.

**Čestitamo ob
58. občinskem prazniku
Občine Središče ob Dravi!**

Župan in člani občinskega sveta

Eva Jordanovski, TD Središče ob Dravi

Pust 2012

V Središču ob Dravi se je v pustnem času dogajalo marsikaj. V soboto, 18. februarja, ob 14. uri smo spremljali že tradicionalno povorko pustnih mask. Letos smo pričakovali okrog 25 do 30 skupin. Pričakovanja so se uresničila, saj je sodelovalo 27 skupin, ki jih je ocenjevala 5-članska komisija. To so bili: Stanko Ivanuša (turistični vodnik iz Ormoža), Valentin Odar (predsednik TD Ljutomer), Manica Hartman (predstavnica Pokrajinskega muzeja Ptuj - Ormož), Jože Protner (predsednik Štajerske turistične zveze) in Peter Misja (predsednik Turistične zveze Slovenije in župan občine Podčetrtek). Bili smo zelo veseli, da so se udeležili prav naše pustne povorke. Upamo, da jim je bila prireditev všeč in da so ob ogledu mask uživali. Prireditev je spet spretno povezoval Bojan Rajk.

Da pa »Srjonci« res nismo »sami zose«, je dokazalo število gledalcev. Ocenjujemo, da se je zbralo med 2.500 in 3.000 gledalci, kar res ni malo. Obiskovalci so prišli tudi iz drugih krajev v Sloveniji. Takega obiska si želimo še čim večkrat. Pustna povorka se je premikala s Trga talcev in po Slovenski cesti vse do Sokolane, kjer so v dvorani ob 16. uri razglasili rezultate ocenjevanja:

Odrasle maske »brez vozil«: 1. mesto - Srčice s Koga, 2. mesto - Buče (TD Lovrenc na Dravskem polju), 3. mesto - Kitajski trgovci z novci (TD Breza Pragersko Gaj) in Coprnice iz Ormoža; *Mlajše maske:* 1. mesto - Koline (9. razred OŠ), 2. mesto - Buče iz oljarne Središče ob Dravi (3. razred OŠ), 3. mesto - Človek ne jezi se (7. razred OŠ);

Maske na vozilih: 1. mesto - Združeni obreški cigani (PGD Obrež in Folklorna skupina Obrež), 2. mesto - Šopek šalovskih vrtnic in Univerzijada 2013 (Rekreacijsko društvo Godeninci), 3. mesto - Kruci (Konjensko društvo Središče ob Dravi).

Povorke se je udeležila tudi središka godba na pihala, Društvo Kurent Ormož in bobnarski orkester Občinske gasilske zveze Ormož. Vse nastopajoče maske so bile izjemno lepe in zanimive, zato ne dvomim, da je komisija imela težko delo. Vabimo jih, da se nam tudi naslednje leto pridružijo na naši pustni povorki. Zahvaljujemo se tudi občini Središče ob Dravi in vsem ostalim sponzorjem, ki so omogočili finančne in druge nagrade.

Po razglasitvi rezultatov je bilo v dvorani veselo, saj so člani ansambla Mladih 5 pričeli z večerno zabavo s plesom. Seveda se je zabavalo, družilo, plesalo in pelo vse do ranih jutranjih ur.

Jurij Dogša

Kruci

Konjeniško društvo Središče se je odločilo, da bo na letošnjem pustovanju predstavilo del zgodovine kraja, iz katerega se je ohranilo še danes večkrat slišano posmehljivo oziroma zbadljivo ime za Središčane - kruci. Prav tako kakor »večno neporavnani računi« z Ormožani, pri čemer se je prav v komunikaciji z njimi omenjeno ime največkrat pojavljalo.

Člani društva smo se iz različnih zgodovinskih virov poučili o zgodovinskih dejstvih iz časa prihoda kručov v naše kraje. Le-te smo na pustno soboto obiskovalcem karnevala tudi prikazali. Na prireditvi, še bolj pa po njej, smo kaj hitro ugotovili, da mnogi ne poznajo tega dela naše zgodovine ali pa bore malo. Zato smo se odločili, da ga na kratko predstavimo v Sredici, v upanju, da vam bo zanimiv in morda tudi zabaven, tako kot je bil nam:

Kruci so bili madžarski oziroma ogrski uporniki, ki so se v različnih obdobjih od konca 15. pa vse do začetka 18. stoletja iz različnih vzrokov upirali različnim vladarjem. Ker so si po vzoru križarjev naredili na desno ramo ali prsi rdeči križ, so jih ljudje poimenovali kruciaci oziroma krajše kruci. Najprej so se od leta 1493 do 1519 borili proti Turkom, nato pa so se jim leta 1683 ob napadu na Dunaj priključili. Po porazu Turkov pred Dunajem so pričeli samostojno ropati - v glavnem po Štajerski deželi - in so po svojih grozodejstvih zavzeli za divjimi Turki brez dvoma prvo mesto. Njihov vodja v začetku je bil zvit Jurij Doša, ki je vedoč za mržnjo kmetov do grajščakov, planil nad gradove plemenitašev ter ropal in plenil, kar se je le dalo. K tej tolovajski drhali je vrelo od vseh strani vedno več ljudi, ne samo kmetov, katerim je delo presedalo. Od leta 1678 jih je vodil mladi grof Tököly in od začetka 18. stoletja Franc Rakoczy II, ki je vodil te divjake v večjih ali manjših tolpah v naše kraje ropat in požigat. Beseda Kruc se je zato na Murskem polju in po Slovenskih goricah celo udomačila in je dolgo pomenila: korenjaka, neprestrašenega in predrznega, divjaka brez vsakega sočutja in vere, kateremu ni sveto ne blago, ne življenje.

Precej velika četa kručev, ki je prešla Muro v Medjimurju in se utaborila v Nedelišču, je ropala ob Dravi po Medjimurju in okolici ter se precej časa zadržala tudi v Središču. Prvi dan po svečnici leta 1704 je velika skupina kručev v večjih in manjših četah iz Nedelišča pridrvela v Središče. Večji del so bili utaborjeni na Tratah, le nekateri oddelki so se razporedili stražit po različnih krajih. Vseh skupaj je bilo več tisoč, pešcev in konjenikov. Večinoma so bili oboroženi s puškami in sablja-

mi, nekateri pa so imeli le kose, gnojne vile, sekire ali bate brez kakršnekoli vojaške opreme in brez vsakega reda. Prava drhal! V Središču so jih sicer imenovali »frajkore« ali »frankore«. *Središčani, čeprav so bili sovražnih napadov že precej vajeni, saj so vojaki, ki jih je ormoški graščak v Središče pošiljal rubit, razgrajali po trgu prav po turško, teh nepričakovanih divjih gostov niso bili nikakor veseli. Vendar, kaj so hoteli?*

V Središču je v letih 1681 in 1682 razsajala strašna kuga in pomorila veliko prebivalcev. Tisti, ki jim je smrt prizanesla, in so bili pri boljših močeh, so morali v cesarsko vojsko, zato je bilo tržanov za obrambo in upor proti napadalcem premalo, da *bi se postavili mnogobrojnim divjakom v bran*. Upor bi bil v vsakem primeru neuspešen, kruce bi lahko samo še bolj razjezil. Tudi od drugod ni bilo za pričakovati kakšne pomoči, *bilo bi torej zares predrzno, v takih razmerah ustavljeni se ali planiti nad ravno došle divjake. Najbolje je kazalo, zadržati se celo mirno*. Manj pogumni so v naglici denar in druge dragočnosti zakopali in skupaj z nekaterimi Ormožani, Ljutomerčani in Velikonedeljčani zbežali pod Pohorje v starodavne Ruše in tam čakali mesec dni, da so kruci odšli s slovenske Štajerske.

Kruci so začeli z vso besnostjo po trgu razsajati in groziti, da bodo vse hiše zažgali, ljudi pa pobili, če tržani ne bodo z njimi sodelovali. Središčani so pod to silo popustili, še posebej zato in toliko rajši, ker se jim je ponudila zdaj čez vse ugodna priložnost, maščevati se nad ormoškim graščakom, ki jim je delal toliko let vsakaterih nepravil in od katerega so morali prestat marsikaj britkega. Središčani so torej potegnili s kruci.

Kakor piše Gašpar Adlešič, ki je bil takrat kaplan pri Veliki Nedelji in od leta 1708 do 1715 župnik v Središču, v svojem dnevniku, so šli kruci najprej nad središko župnišče. *Enako razbojnikom so prihrulili z divjim kričem čez Črnc na Grabe ter so župnišče od vseh strani obkolili. Takratni župnik Jernej Benger, siv starček in čez vse blaga duša, moral jim je dati 300 korcev zrnja in 14 polovnjakov vina, kar so spravili v svoj tabor na srediških Tratah*. Po tem prvem razbojniškem napadu je precejšnja truma teh divjakov planila z nekaterimi pridruženimi Središčani v velikem hrupu nad Ormož. *Graščak Franc Anton Pete, katerega bi razdraženi Središčani zdaj menda kaj radi v pest dobili, jo je malo poprej v naglici srečno pobrisal v Ptuj. Ko se je slišalo, da Kruci hrujejo že proti Ormožu, bilo je tudi v Ptujju naenkrat vse pokoncu in mnogo meščanov je pobegnilo v Maribor*. Ko so kruci prihrumeli v Ormož, so najprej vdrli v graščino ter so vse preiskali in premetali, potem pa planili z vso besnostjo še v mesto. *Tudi tam so divjaki razgrajali čez vse grozovilno, nataknili vsako hišo in pivnico ter pobrali, kar se je dalo*. Nazadnje so mesto in grad še požgali. V nekaj urah je strašen požar uničil večji del mesta, tudi cerkvi, župnišče pa je bilo močno poškodovano. Ni še mesto prav gorelo, že vihrajo divjaki proti Veliki Nedelji, kjer pa so naleteli na nepričakovani odpor križarskih vitezov iz tamkajšnjega gradu, združenih z velikonedeljskim nadžupnikom in njegovimi župljani ter s pomočjo nekaterih Ormožanov, ki so prej tja pribežali. Kruci so bili pri naskoku na hrib in grad junaško odbiti. Tolovajska drhal je morala osramočena oditi in se je zato s toliko večjo srditostjo razkropila na vse strani Ljutomerskih goric ter ropala, požigala in divjala po njih. Divjaki so nataknil in izpraznili vse pivnice, *ubogi Središčani pa so z revno živino brluzgali po ozkih in blatnih klancih ter prevažali od Kručev naropano vino iz vinogradov na središke Trate*. V Kajzarju so ga naložili samo iz ene pivnice 11 štrtinjakov in na Kogu iz ene 23 polovnjakov. Sploh so kruci v Ljutomerskih goricah

oropali in večji del tudi užgali okoli 160 hramov, kleti in preš. Nekaj po ljutomerskih goricah naropanih reči so kruci zapeljali v Središče, kjer so na občinskih Tratah imeli svoj »logar«. Nekaj naropanega blaga pa so jim morali kmetje celo v Nedelišče, v njihovo glavno taborišče, odpeljati. Ko so divjaki prišli z obilnim plenom nazaj v Središče, planili so z vso besnostjo spet nad župnišče. *Dobro je storil stari gospod župnik, da se je še ob pravem času divjakom odtegnil prek Drave v Petrijance, kajti divja drhal, vsa razkačena, bi se lotila gotovo tudi njegovega življenja. Župnišče so čisto oropali in užgali. Strašen požar je uničil še to, kar so brezbožneži pustili in vpepelil tudi več drugih hiš po Grabah. Potem so vdrli še v cerkev sv. Duha. Vse, kar je imelo le kako vrednost: kelihe, cibori, monštranco in druge dragocenosti, ki jih niso poprej poskrili, so pobrali, oltarje podrli, sesekali in sežgali, v oropano cerkev pa po svoji navadi postavili konje in napravili tako iz hiše božje konjski hlev.*

Več tednov so kruci razsajali po ljutomerskih goricah in središki okolici. Povsod so počenjali strašne grozovitosti in napravili grozno veliko škodo. Tudi Središčani so se teh divjih gostov že tako naveličali, da bi jim kaj radi pot prek meje pokazali. Ko so pa Kruci slutili, da se proti njim na skrivnem nekaj kuje in snuje in da tudi v Središču niso več varni, so sklenili še pred svojim odhodom po Središču vse poklati in požgati. Že so si nekateri teh divjakov brusili pred rotovžem sablje, kar v bližnji kapeli ravno k sv. maši pozvoni. Bila je nedelja in sicer, kakor se v obče trdi, cvetna in ker je bilo v župnijski cerkvi vse razdjano, je kapelan Jurij Mikec, katerega so tržani bili v svojo obrambo vzeli, da mu Kruci niso kaj žalega storili, božjo službo opravljal v kapeli. Precej Središčanov obojega spola in tudi nekoliko drugih župljanov, ki niso slutili, kaka nevarnost jim preti, je prišlo k sveti maši. Na zadnje še pride po ulici neka mlada deklica, katero eden »frankoru« sreča in jo nagovori: »Deklica! Ne hodi zdaj k maši, zdaj ti bo vražja maša!« Bilo je namreč sklenjeno, med sveto mašo planiti nad ljudi v kapeli zbrane, jih poklati in hiše vžgati, potem pa z naropanim blagom oditi na Ogrsko nazaj. Toda bilo je že zadosti grozovitosti. Bog je uslišal mile zdihljaje stiskanega ljudstva in prečrtał grozne naklepe divjakov. Ravno se pomikajo Kruci proti kapeli, da bi izvršili svoj peklenski namen, že je njih precejšnja truma na »placi«, ali zdaj dojaše po veliki cesti Kruc z nekim pismom tako naglo, da mu je konj, komaj je na trgu postal, se zvrnil in mrtev obležal. In zdajci so Kruci pobrali nagloma svoj plen in dirjali proti »Lipju«. Po ormoški cesti pa je dodirjalo vse polno vojakov, čvrstih Hrvatov, ki so Kruce podili do Mure, jih mnogo pobili in jim odvzeli precej blaga, ki so ga na slovenskem Štajerskem naropali. Pri Razkrižju, kjer so si roparji naredili most čez Muro, so se močno v bran postavili. A premagani so bili, mnogi so se vtopili ali bili vjeti. Nazadnje se je vdal tudi grad Čakovec, kjer so imeli najmočnejšo obrambo.

V zahvalo, da so bile središke hiše pred požarom srečno obvarovane, pristopili so skoraj vsi tržani k bratovščini sv. Florjana, ki je bila takrat vpepljana. Sčasoma so se vrnili tudi oni, ki so pred divjaki pobegnili v druge kraje, zopet na svoj dom, ali marsikaterega so solze polile, ko je zagledal mesto snažne hiše okajeno pogorišče in videl hišo božjo onečaščeno in razdjano. Trebalo je več let, da so se zacelile rane, ki so jih divjaki vsekali in da se je zopet popravilo, kar je bilo razdjano.

Kakšne posledice so doletele Središčane po odhodu krulev, pa bo ste lahko prebrali v naslednji številki Sredice.

Vir: Kruci na Slovenskem Štajerskem, Založil Murski. Tisek tiskarne sv. Cirila v Mariboru, 1905.

Opomba: V Slovenskem pravopisu najdemo besedo kruc - ropar z malo začetnico, avtor navedenega vira pa uporablja veliko začetnico.

Združeni obrški cigoni

Cigoni smo mi in v slogi živimo vsi.
Vse, kar dobimo, si razdelimo.
V skupnosti živimo tako,
da si med sabo pomagamo.

Vsi za enega, eden za vse,
taka naša navada pač je.
Če pa se nam delo pretežko zdi,
nam morate pomagati vi.

Ker je ravno pustni čas,
ste vabljeni vsi med nas.
Da se skupaj poveselimo,
z željo, da se drugo leto spet dobimo!

Alojzija Lukner

Lidija Lukman, DTV Partizan Središče ob Dravi

Prebiralimo smo Kroniko

Prebivalci občine Središče smo z nestrpnostjo pričakovali izid oz. nadaljevanje Kronike, saj smo sledili informacijam, da je odgovornim uspelo povabiti k sodelovanju kar številno zasedbo domačih in manj »domačih«, mladih in tudi izkušenih piscev, strokovnjakov z različnih področij.

Predstavitve v polni Sokolani je potrdila domnevo, da se je za ta projekt zanimalo veliko ljudi. Po predstavitvi smo prisotni pihoteli po »novo Kroniko«, kupili eno zase pa še kakšno za prijatelje, znance, da jo bomo ob priložnosti podarili. Skrbelo nas je celo, da bo zaloga pošla, ker je bila čakalna vrsta za nakup kar dolga... Ob prvi priložnosti, takoj ob prihodu domov, saj veste - kot »tople žemljice«, nas je Kronika pritegnila k prvemu površnemu brskanju. Iskali smo imena, gotovo najprej vsak svoje, podatke o društvu, v katerem delujemo, imena sorodnikov, prijateljev, znancev, sodelavcev...

Sledilo je temeljiteše prebiranje, brskanje - ne le po kazalu - obračanje strani, iskanje sorodnih (športnih) vsebin. Nadaljnja ugotovitve - potrebno se bo poglobiti, če želim dobiti podatke, ki sem jih pričakovala o delovanju DTV Partizan Središče ob Dravi v zadnjem četrt stoletja (več kot petindvajsetih letih!).

Kaj pa se prebere? V nekaj skromnih, strnjjenih vrsticah, ki se berejo bolj kot fraze, sama in člani sedanjega upravnega odbora ne prepoznamo našega dela. Nas tako vidijo v kraju?

»Prepoznavni projekt zimske rekreacije« ni projekt anonimnežev, za le-tem stoji vrsta volonterskih ljubiteljev rekreacije! Ljudje z imeni in priimki! Zaslužijo si omembe: Marija Kočevar (Mima), ki več desetletij živi in dela za Partizan, Marijan Lukman za nadzor pri namiznem tenisu (od vsega začetka do danes!), Miha Horvat in Denis Ravšl ob košarki, Ivanka Bračič. Vaditelji Majda in Zdravko Nemeč ter Stanka Horvat vodijo skupine že celo desetletje. Zelo aktivni so še Katja Volgemut, Gregor Nemeč, Lizika Kikl. Omenjeni so prihajali ali še prihajajo v telovadnico vsak teden, večkrat, od novembra do aprila, več let!

Robi Kirič

Nogometna pomlad pred vrati

Tam nekje v začetku februarja, če sem zelo natančen 3. 2. 2012, je članska ekipa nogometnega kluba Središče ob Dravi pričela s pripravami. Te smo izvajali najprej v šolski telovadnici, kjer smo začeli z intenzivnimi vajami za povečanje moči in kondicije. Tam so že čakali pripravljene poligoni, ki so sprva bili videti kot neosvojljiva trdnjava. Vendar je po nekaj treningih premagovanje poligonov postajalo vedno lažje. Po prvih sončnih žarkih pa smo se preselili na Trate, kjer smo pričeli z vajami z žogo po taktičnih zamislih trenerja Boštjana Zemljiča. Odigrane so bile tudi prijateljske tekme, ki so se končale z zmago ali z neodločenim izidom, kar je vsekakor dobra popotnica za nadaljevanje spomladanskega dela sezone v 1. razredu Medobčinske nogometne zveze Ptuj. Obenem so s pripravami pričeli igralci ekipe U-12 pod vodstvom Gregorja Nemca. Fantje so pridno trenirali, čeprav je bilo težko izpeljati trening zaradi pomanjkanja igralcev.

Zelo dejavni pa so bili v zimski sezoni naši najmlajši nogometaši. Selekcije U-7, U-8 in U-10 so se pod vodstvom Smiljana Cenerja in

Pričakovali smo omembo skupin, ki redno delujejo: vadbo predšolskih otrok, osnovnošolcev, mladine, starejših, aerobike, pilatesa, odbojke, plesa, namiznega tenisa. Več kot sto vadbenih dni opravimo na leto v telovadnici! V stoletni kroniki bi bil lahko zapis vadbenih skupin zanimiv podatek! V »staro« kroniko radi pogledamo, kaj in koliko so »delali« nekoč in primerjamo »kak je bilo negda - kak pa denes«.

Vrata »nove« šolske telovadnice so se odpirala številnim rekreativcem, a niso se odpirala avtomatsko! Potrebno je bilo usklajevanje med šolo, DTV Partizanom, nogometnim klubom, upokojenci, gasilci. Vsi naštetih uporabniki so si želeli najugodnejših terminov. Med »mnogimi ognji« sem vsa ta leta manevrirala Lidija Lukman, ki menim, da je DTV Partizan, tudi z do 1700 rekreativci na leto, imelo prioriteto ob oblikovanju urnikov.

Menimo, da so še vedno odmevne aktivnosti DTV Partizana v kraju: organizacija vaških iger, pohodi na velikonočni ponedeljek, naši izleti poleti in pozimi s smučanjem na Rogli in plavanjem v Zrečah. Dolga leta smo kolesarili na prvomajska srečanja na Jeruzalem.

Pogrešamo kakšno sproščeno »rekreativno« fotografijo iz našega lepo urejenega foto albuma. No, pa o praznovanju 100-letnice Sokola in 60-letnice Partizana? O tem se bo najbrž pisalo v naslednji kroniki 2010 - 2110?! Toda - ali ne bodo fotografije do takrat zbledele in spomin opešal?

Nepravilnosti v zapisih iz starejšega obdobja je še nekaj, na kar so opozorili ljudje, ki so delovali v Partizanu nekoč (preveč pozabljenih ali napačnih imen).

Člani upravnega odbora Partizana smo se temeljito pogovorili o zapisu v Kroniki, kot predsednica posredujem ugotovitve. Poglobili smo se le v obdobje zadnjih petindvajsetih let delovanja DTV Partizana v Središču. Nakazujemo potrebo po dopolnjeni izdaji kronike.

Ali smo osamljeni ob ugotavljanju pomanjkljivosti?

z veliko podporo staršev udeleževali več turnirjev v severovzhodni Sloveniji. Naj izpostavim, da je na turnirju v Veržeju ekipa U-7 izgubila v finalu, ekipa U-8 je na turnirju v Gorišnici ter na tekmovanju RIN (Rad igram nogomet) v Ptujju zasedla drugo mesto. Vsekakor pa velja omeniti, da imamo v teh selekcijah vse več igralcev, kar je dober pokazatelj, da smo kot nogometni klub na pravi poti.

Pomladni del prvenstva se je za našo člansko ekipo že uspešno začel. 17. marca je k nam v goste prišla ekipa Lovrenca.

Spremljajte in bodrite nas tudi v prihodnje!

Lidija Lukman

Smučanje na Rogli

Pozdravljena, Slavica in Slavko Mlinarič!

Na Rogli sem vama omenila, da bi želela pripraviti kratek prispevek za Sredico s smučanja v organizaciji DTV Partizan Središče ob Dravi. Si vzameta čez vikend nekaj vajinega dragocenega časa in mi odgovorita na nekaj vprašanj, prosim?

Lidija: Polarni mraz nas je prisilil, da smo prvič in drugič prestavili tradicionalno smučanje na Rogli, nato je sledil pustni vikend, pa zimske počitnice, nakar se je že naredila pomlad. Samo najbolj vztrajni nismo obupali in se kljub vsemu odločili za smučarijo. Katere okoliščine in kako hitro lahko spremenijo vajine odločitve?

Slavica: Najbolj pomembna je volja. Če si česar zares želiš, potem je odločitev lahka. Predvsem je pomembno, da najdeš čas tudi za sprostitev in druženje. Zdaj sva že v takšnih letih, da lahko rečeva, da je predvsem zdravje tisto, ki lahko spremeni odločitev, vse drugo pa se da načrtovati in z veliko volje tudi izpeljati.

Slavko: Saj je čisto v redu, če je mraz, smučanje te ogreje, če pa še to ni dovolj, pa pridejo prav borovničke ali pa čaj. Letos je bilo bolj toplo, ker je že prišla pomlad, snega pa je še vedno bilo dovolj. Na Jurgovem je bilo dopoldne prijetno, potem smo pa itak postali lačni in po kosilu smo nadaljevali po drugih progah, ker so vse obratovale.

Lidija: Se spomnita naših prvih smučarskih izletov na Roglo, glede na to, da sta med najstarejšimi rednimi udeleženci?

Slavica, Slavko: Seveda se spominjava. Niti pomislila nisva, da sva med najstarejšimi. Leta res hitro minevajo. Na prve smučarske izlete naju vežejo lepi spomini. Takrat smo se jih udeleževali vsi člani družine. Zraven pa so bili tudi starši šoloobveznih otrok, ki pa se žal več ne udeležujejo teh izletov. Tudi na Rogli se je v teh letih marsikaj spremenilo, prenovili so sedežnice in razen na Mašinžagi ni nikjer vrst.

Lidija: Vama je kakšna dogodivščina ostala v posebnem spominu?

Slavko: Smučanje nam je bilo vedno v zabavo. In ne spomniva se, da bi se ozirali na vreme. Včasih je bilo res zelo mrzlo, pa tudi snežilo je dostikrat. Vseeno smo znali uživati na snegu, pomembno je bilo tudi druženje s prijatelji, kajti vsi šolarji so bili vedno navdušeni nad smučanjem.

Slavica: Pohvalno je, da Lidija Lukman še vedno organizira smučanje. Res pa je, da so se generacije smučarjev že zamenjale, nekateri pa še vztrajamo. Najbrž pa marsikdo, ki je prej smučal, ne more več zapreti zadrge na kombinezonu.

Lidija: Ko so bili otroci majhni oz. mlajši, je bilo smučanje precej zahteven projekt za družino. Potrebno je bilo veliko starševske volje, da so otroci vzljubili smučanje kot eno izmed rekreativnih dejavnosti. Vama je tudi to uspelo. Mogoče nasvet za spodbudo mladim staršem danes.

Slavica: Že, ko je Mojca dopolnila dve leti, sva jo postavila na smuč, enako je bilo z Majo. Ker sta bili pozimi radi zunaj, sta v začetku vzeli smuč kot igračo. In sploh ju ni bilo potrebno spodbujati. Pravzaprav nista bili niti na nobenem smučarskem tečaju, kar Slavko ju je naučil smučati. Mene pač nista hvala bogu pre-

več posnemali, ker pač bolj pluzim. Važno je, da uživam. In drži, kar se Janezek nauči, to Janez zna.

Slavko: Res je, da so smučarske karte kar zasoljene. Ko smo vsi štirje smučali, smo si velikokrat delili karto, tako da sva smučala z isto karto dva dopoldne, dva pa popoldne. Pa tudi pri opremi smo varčevali, kupili smo rabljeno in si jo izposojali. Radi smučamo na naravnem snegu. Na slovenskih smučiščih je zaradi nizke lege povsod potrebno umetno zasneževanje, razen na Voglu seveda.

Lidija: Ali nam lahko kot velika ljubitelja potovanj predstavita, kako bi potekalo vajino sanjsko potovanje? Bi bil mraz, sneg in smučanje del te dogodivščine ali raje morje, sonce, toplota?

Slavko: O najinem sanjskem potovanju nisva razmišljala, za naju ne obstaja. Res je bilo veliko lepih potovanj, vendar pa letni čas ali pa kraj sploh nista pomembna. Doživetja so tista, ki napolnijo dušo. Za spoznavanje ljudi in krajev ni pomemben letni čas. Res pa je, da sva v preteklosti preživela večino dopusta na toplem, na morju, predvsem v šolskih počitnicah. Pa tudi to se je spremenilo, nisva več vezana na hčerki in sedaj lahko dopust preživljava po lastni izbiri. Vseeno pa sva izbirala potovanja tako, da so bila na nek način še vedno povezana s hčerkama.

Slavica: Če pa bi že morala izbrati, pa lahko poveva, da je bilo najino najbolj sanjsko potovanje do sedaj smučanje na Voglu. Za poročno potovanje sva namreč izbrala smučanje, ker sva oba navdušena smučarja. Na dan najinega prihoda v Bohinj je snežilo kot za stavo. Ponoči je zapadlo toliko snega, da so samo avtomobilske antene štrlele iz snega. Vogel je bil prekrit z debelo snežno odejo. Vrhovi Julijcev so bili obsijani s soncem... In smuka je bila čudovita - pa še vse drugo je bilo nepozabno. Vogel je iz teh razlogov še danes za naju najlepše smučišče, pa tudi zato, ker nima umetnega zasneževanja. Škoda le, da sta sedežnici Vogel in Šija še iste, kot so bile pred davnimi tridesetimi leti.

Lidija: Za konec še kakšna misel, sporočilo bralcem Sredice? Ali rekreativcem?

Slavica, Slavko: Tisti, ki še oklevate, čeprav radi smučate, pridružite se nam naslednje leto. Velja tudi za tiste, ki se raje sankajo ali pa se samo sprehajajo po čudoviti naravi. Saj ni najbolj važno, kakšno opremo imate. Kakšen sendvič v žepu, pa obilo dobre volje, za vse ostalo pa poskrbi neumorna organizatorica Lidija. Torej nasvidenje prihodnjo zimo.

Bralci Sredice,
obveščamo vas, da lahko novice
o dogajanjih v občini sproti
spremljate na spletni strani:

www.MojaObcina.si

Na njej je objavljeno tudi
poročilo o delovanju Upravne enote Ormož
v letu 2011.

Maja Lašič

Tečem, da življenje ne bi teklo mimo mene

Teče ura, teče reka, teče potok. Po grlu tudi teče marsikaj... In vse zgleda tako naravno in tako preprosto. Tečem tudi jaz, da življenje ne bi teklo mimo mene. Nato se ustavim. Se ozrem. Kje ste tekači? Nikjer vas ne vidim!

Če prevrtim film nazaj, vidim, da sem bila tudi sama tekač, za katerim se ozira nekdo drug. Ni me. Tek na 60 m, tek na 400 m, jesenski kros na 1000 m. Različne oblike mučenja z dokaj podobnimi

posledicami. Slabost, vrtoglavica, bruhanje. Točno takšno je bilo moje mnenje o teku za časa osnovne šole. Zgolj nepotrebno lovljenje zraka pred seboj, za nagrado pa se še spotiš, mogoče celo pobruhaš. Na kratko: nočna mora z ironičnim imenom športni dan. Zame in verjetno še za koga drugega, nujno zlo, ki se ni moglo kosati niti s testom iz matematike.

Potem pa se je naenkrat to spremenilo. Ne vem točno zakaj, vem pa kdaj. Mogoče zato, ker so testi iz matematike postali v gimna-

ziji težji in je dejansko bilo lažje preteči kakšen kilometer, kot pa si beliti glavo s sinusi in kosinusi. Ali pa preprosto zato, ker me v tek ni nihče silil. Ni bilo več: »Teci, še bolj teci, bodi prvi!«, ampak je postalo: »Teci, sprosti se, bodi srečen, naredi nekaj dobrega zase!« In ko enkrat tečeš s tem namenom, ni druge možnosti, kot da tek preprosto vzljubiš in muпустиš, da postane del tebe. Tvoj življenjski stil. Tek mi daje vse tisto, kar potrebujem za zdravo, redno gibalno dejavnost. Daje mi občutek svobode, napolni me z energijo, »podstrešje« prezrača slabih misli in ga napolni z dobrimi. Vse to pa dosežem na najenostavnejši način: stopim iz hiše in že sem v akciji. Potrebujem zelo malo časa, ne potrebujem vožnje do športne dvorane ne drage opreme. Katerikoli čas, naj bo zjutraj, podnevi, zvečer ali ponoči, je primeren. Sedaj, ko je zunaj pomlad in sonce ni več samo navidezno, pač pa je dejansko začelo oddajati toploto, je pravi čas za skok v tekaške copate. Za začetek, ko za tek še nismo dovolj motivirani, je priporočljivo teči v paru. Zakaj ne bi pogovor ob kavi, zamenjal pogovor ob teku? Ali pa še bolje: Dovolimo našim kužkom, da postanejo naši osebni trenerji, in tako naredimo nekaj dobrega še zanje. Poleg vsega pa lahko tek postane tudi idealen način za oblikovanje telesa. Če vsemu temu prilagodimo še prehrano, je pa učinek še toliko boljši.

Ko enkrat začnemo teči, ne smemo pozabiti, da tečemo za svoje zadovoljstvo in za svoje zdravje. Torej zase. Pravijo, da če hočeš začeti teči, moraš biti samo zadosti star, da tek začneš ceniti. Pri tem pa leta ne igrajo nobene vloge. Torej pustite se motivirati, da boste lahko jutri motivirali druge.

Lep tekaški pozdrav!

Mateja Sok, delovna terapevtka v CSO Ormož

Miklavževanje v Centru za starejše občane Ormož

Tudi letos smo v našem domu pripravili miklavževanje za naše stanovalce in za otroke zaposlenih. Pod vodstvom našega župnika Antona Furarja so otroci iz občine Središče ob Dravi z njihovo mentorico pripravili prsrčen kulturni program, tako da smo lažje pričakali svetega Miklavža. Skupaj smo peli, molili, se zabavali... Otroci zaposlenih so z veseljem pokazali in povedali prav vse, kar so se naučili posebej za prihod »dobrega moža«. Otroci iz Središča ob Dravi so stanovalcem in otrokom zaposlenih podarili in razdelili bonbončke. Miklavž je otroke zaposlenih obdaril z darilci, naše stanovalce pa z mandarinami, piškoti in bonboni, tako kot jih je obdaril takrat, ko so bili še sami otroci. Stanovalce, ki se nam niso mogli pridružiti v jedilnici, je Miklavž skupaj s svojimi spremljevalci obiskal in obdaril po oddelkih in v sobah.

Bil je še en poseben dan v našem domu, saj so takšna druženja med stanovalci, zaposlenimi in njihovimi otroci posebna doživetja za vse nas. Zahvaliti se moramo seveda našemu župniku, nastopajočim otrokom in njihovi mentorici za ves trud in lepe trenutke, ki smo jih ves popoldan preživeli skupaj.

Mateja Sok, skupina Središka jesen

V skupini Središka jesen je »doma« veliko babic z velikim srcem

Ko se na naših srečanjih pogovarjamo o vnukinjah in vnučkih, so to zagotovo srečanja, ki so prežeta z mnogimi lepimi čustvi, saj iz babic kar sijajo ljubezen, dobrota in naklonjenost, ki jo čutijo do svojih sončkov. Velikokrat nas pogovor popelje v svet babic in vnučkov in to nas je spodbudilo k temu, da o tem nekaj zapišemo. Včasih imamo tudi priložnost, da se mali sončki družijo z nami.

Prababica pripoveduje

Da bom postala prababica, si res nisem nikoli predstavljala. Pred šestimi leti sem postala prababica prvič. Vnukinja Sandra je poskrbela za nežno, krhko, temnolaso Tio. Prvo veliko veselje! Čez dve leti je privekala na svet Monja. Pravo nasprotje Tii. Je prava korenjakinja, razigrana, živahna, nasmejana. Sama si pravi »blondina«. In potem sem dobila še tretjo pravnukinjo »brinetko« Nežo. Sama ji pravim »Sneška«. To ime ji po moje najbolj pristaja. Pri dveh mesecih se že smeji, zacvili in se zelo odziva na moje ljubkovanje. Rada je v mojem naročju. Stisniti to drobno, nežno bitjece, je pravi užitek. Ko pridejo vse tri na obisk, tekmujejo, kateri bom večkrat prisluhnila, jo pogledala, pocrkjala. »Šolarka« in »vrtečka« že sami dosti pripovedujeta svoja doživetja. Ko je lepo vreme, gremo skupaj na sprehod. Vse to mi je v veliko zadovoljstvo. Biti prababica je res pravi balzam za dušo!

Tudi obisk naše skupine Središka jesen vsak ponedeljek mi veliko pomeni! Nisem osamljena!

Mimika Borko

Moje poslanstvo...

Največji dar za žensko so vsekakor otroci. To je privilegij, ki ni dan vsakomur. Meni je bila takšna sreča dana kar štirikrat. Prvi koraki in besede, prvi obisk v vrtcu, prvi šolski dan, prve odlične ali malo manj odlične ocene, najstniška »zatreskanost« in odraslost, ko so si začeli utirati vsak svojo pot ter si ustvarili svoja družinska gnezdeca, so pomembne prelomnice, ki so zaznamovale moje oziroma naše življenje. Zakaj? Najprej si »starš« svojim otrokom, potem pa se zaveš, da ima tvoj otrok že svojega otroka. Torej postanemo stari starši, poudarek na stari. Za trenutek nas pretrese, kako leta hitijo in zadane nas dejstvo kakor puščica. »Joj, pa res, staramo se.« A na to kmalu pozabiš. Celo ponosen postaneš, češ babica sem. In to petim vnukinjam. Tukaj se je moja (glavna) vloga spremenila. Bolje rečeno, pridobila sem še (novo) vlogo. Nisem bila več samo mamica, ampak tudi babica. Odnos z vnuki je bil in je še danes ljubeč in prežet z obojestransko naklonjenostjo, a tokrat za spremembo v vlogi babice - z manj odgovornosti pri vzgoji. Pa vendar sem kdaj izrekla pri otrocih nezaželeno besedo, to je NE. Sicer svojim otrokom nisem vsiljevala svojih lastnih trikov vzgoje in jim narekovala, kako naj vzgajajo svoje vnuke. Seveda pa sem zelo rada priskočila s kakšnim nasvetom na pomoč, ko so me prosili.

Kakor hitro so odrasli moji otroci, so z neverjetno hitrostjo minevala tudi čudovita, nagajiva otroška leta, ki sem jih preživela s svojimi vnuki. Zopet se zaveš, kako čas hitro beži. Danes so odrasli in živijo svoje življenje. Kar pa je dalo mojemu življenju še dodaten pečat, pa je to, da sem dočakala pravnuke.

25. maja 2010 je vnukinja Nataša prvič postala mama. Rodila je zdravo, lepo deklico. Ime ji je Zala. Prvo srečanje s pravnukinjo se je zgodilo, ko je bila stara štiri dni. Občutki ob prvem pogledu nanjo, na to drobno bitjece z velikimi rjavimi očkami in gostim črnim puhkom na glavi, so bili nekaj prečudovitega. V trenutku me je očarala in raznežila. Ponovno sem podživiljala občutke blaženosti in veselja. Z rojstvom Zale so v Frankovcih tako dobili najmlajšega družinskega člana in s tem tudi »doživljenjsko poslanstvo« za novopečeno mamico in atija, strica Andreja, deda Tončka in za vse nas ostale: prababice, strice, tete, kumice ali botre. Še danes se rada spominjam trenutka, ko sem jo prvič vzela v naročje ali ko me je prvič v spremstvu atija in mamice obiskala v Središču. Še ne tako daleč nazaj se tudi spominjam, kako je najprej kobacala in se kasneje odločno samozavestno skušala postaviti pokonci ter shoditi. Danes je stara dvajset mesecev in zrasla je v pravo mlado gospodično kodrastih las. Je vesel, srečen otrok, skromnih zahtev, saj se razveseli že vsake podarjene malenkosti. Kot pravijo, samohvala včasih ne škodi, zato bom pohvalila svojo govejo juho, ki jo Zala naravnost obožuje.

23. junija lani pa je prvič postal oče najstarejši vnuk Matevž. Njegova štručka je na svet prikričala celo dva meseca prezgodaj.

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Verjetno je fantička premagala radovednost in nestrpnost, da končno spozna svoje starše, babice in dedke ter prababice. Ker je nedonošenček, sta z mamico prva dva skupna meseca preživela v bolnišnici. Čeprav so prezgodaj rojeni otroci drobni in šibkega zdravja, se naš Anže ni dal. Trdoživo in vztrajno je nabiral grame, v pričakovanju, da bo lahko čim prej zapustil bolnišnico in s starši zaživel v skupnem toplu domu, kjer jih čaka veliko srečnih in čudovitih trenutkov. Zdaj je star sedem mesecev in je že pravi mali korenjak.

Kot vsako prababico in babico me že samo pogled nanju osreči, radosti me, da ju lahko poljubčkam, stisnem k sebi v naročje, jima kaj lepega zašepetam v uho. Srečna sem, ko me Zala na obisku že samo objame, mi kaj zapoje, ko pleševa Ringa ringa raja... Vesela sem, ko se mi Anže z velikimi modrimi očkami zazre v oči in se iskreno od srca nasmeji. Takšni trenutki so neprecenljivi in nenadomestljivi in v upanju, da jih bo še več. Anže in Zala, prababica vaju ima rada!

Vedno sem uživala v vlogi babice in zdaj še prababice, a vendar mi še preostane čas, da lahko tudi s kakšno drugo dejavnostjo zapolnim svoje življenje. Ena od teh je, da sem postala članica skupine Središka jesen. Zberemo se enkrat tedensko, kjer debatiramo o vseh življenjskih zadevah. Naša srečanja vodita Mateja in Silva, ki bi ju pohvalila in se jima zahvalila, da nas spodbujata in motivirata k aktivnemu udeleževanju.

Zinka Bauman

Milica Šavora, članica skupine Središka jesen

Srečanja z mojimi prijateljicami

Moje življenje je veliko lepše, odkar odhajam na srečanja v skupino prijetnih prijateljic, v skupino Središke jeseni. Počutim se srečna in svobodna ter nekako lažje opravljam vsakodnevne obveznosti skozi ves teden. Izmenjujemo si izkušnje, kako premagovati težave. Marsikaj novega izvem in se zabavam. Zelo rade prisluhnemo našima voditeljicama Mateji in Silvi, zaposlenima v Centru starejših občanov v Ormožu. Rade prisluhnemo zgodbam iz njunega dela z ostarelimi. Od njiju sijejo žarki, ki svetlijo in toplijo dni stanovalcem v domu. Občudujemo lahko njuno požrtvovalnost.

Za vsako srečanje pripravim tudi lepo misel. Za tokrat naslednje: »Prijazne besede so lahko kratke in enostavne, njihov odmev pa je neskončen. Svet potrebuje malo besed in veliko ljubezni.« In še: »Ponujena roka naj ne bo nikoli odklonjena, saj potrebujemo drug drugega, spoštujmo drug drugega in si medsebojno pomagajmo.«

Lani oktobra smo se članice skupine Središka jesen prav vse udeležile ene izmed prireditev v Centru starejših občanov v Ormožu, kjer smo se srečale z mnogimi prijatelji, znanci in sokrajani ter obiskale naši Matejo in Silvo v njuni službi in v vlogi, ki jo imata v Domu starejših. Nekaj prizrčnih utrinkov s tega srečanja bi rade s fotografijami podelile tudi z vami.

Valerija Rotar, Zdravstveni dom Ormož

Preventiva v zdravstvenem domu Ormož

Preventiva je zelo širok pojem, gotovo pa se z njo srečujemo že v obdobju pred otrokovim rojstvom in se nadgrajuje z družinskimi, družbenimi ter mnogimi drugimi odnosi, ki vplivajo na človekovo psihično in fizično zdravje do konca življenja.

Nezdrav življenjski slog, kot so nezdrava prehrana, premalo gibanja, kajenje, tvegano pitje alkohola in stres pospešujejo pojav tako bioloških dejavnikov tveganja (zvišan krvni tlak, zvišana raven holesterola in sladkorja v krvi ter čezmerna telesna teža in debelost) kot tudi kroničnih bolezni.

Kronične bolezni se pojavljajo zahrbtno, tako da njihovega začetka posameznik ne opazi dovolj zgodaj, zato je bistveno, da čimprej odkrivamo dejavnike tveganja in prepoznamo tiste posameznike, ki so bolj ogroženi. Z zdravim življenjskim slogom lahko učinkovito obvladujemo biološke dejavnike tveganja ter preprečujemo in zdravimo kronične bolezni.

Pomoč pri spreminjanju nezdravega življenjskega sloga dobi posameznik v programih svetovanja za zdravje, ki se brezplačno izvajajo v zdravstvenem domu Ormož - s podporo programa CINDI, ki temelji na strategiji izboljšanja zdravja prebivalstva. Programi, ki se izvajajo v zdravstvenem domu Ormož skozi vse leto: življenjski slog (predstavitev problema srčno-žilnih bolezni in osnovne informacije o zdravem življenjskem slogu), preizkus hoje (ugotovitev stopnje telesne sposobnosti udeleženca s testom hoje na 2 km), dejavniki tveganja (predstavitev fizioloških dejavnikov tveganja, načina zdravljenja in posebnosti pri zdravljenju), zdrava prehrana (ocena načina prehranjevanja udeleženca delavnice in postopno uvajanje ene do dveh sprememb v lastno prehranjevanje), telesna dejavnost - gibanje (ugotovitev stopnje telesne sposobnosti udeleženca delavnice in osvojitve znanja ter veščin za ustrezno izvajanje telesne dejavnosti za zdravje), zdravo hujšanje (ocena življenjskega sloga udeleženca delavnice in sprememba le-tega s 5- do 10-odstotno izgubo telesne mase), da, opuščam kajenje (strokovno vodeno opuščanje kajenja), individualno svetovanje tveganim pivcem alkohola (za prepoznavanje tvegane pitja ter škodljivih vplivov alkohola na zdravje in pomoč za zmanjšanje tvegane pitja alkohola).

Poleg teh programov poteka že 10 let državni preventivni program na področju srčno-žilnih bolezni, vabljeni so moški v starosti od 35 do 65 let in ženske v starosti od 45 do 70 let. Vsaka odrasla oseba ima možnost, da vsakih pet let opravi preventivni pregled vseh dejavnikov tveganja: krvni tlak, krvni sladkor, holesterol, ki škodljivo vplivajo na njegovo zdravje.

Imamo še tri zelo pomembne presejalne programe: program DORA - presejalni program za zgodnje odkrivanje raka dojke, ki je namenjen ženskam med 50. in 69. letom; program SVIT - presejalni program za zgodnje odkrivanje predrakavih sprememb in zgodnjih oblik raka na debelem črevesu in danki, ki je namenjen ženskam in moškim med 50. in 69. letom in program ZORA - pre-

sejalni program za zgodnje odkrivanje rakavih sprememb na materničnem vratu pri ženskah v starosti med 25. in 64. letom.

Naše poslanstvo je, da prispevamo k ohranitvi in krepitvi zdravja in kakovosti življenja, zato smo v letu 2012 na pobudo direktorice ZD Ormož organizirali že dve strokovni predavanji, sledijo pa še naslednja:

20. 4. 2012 ob 19. uri izobraževanje na temo TESNOBA IN DEPRESIJA
Predavateljica: Alenka Simonič, dr. med., spec.

Depresija in motnje postajajo najpogostejša bolezen ljudi. Eno od motenj doživi prav vsak od nas kdaj v življenju. Kako si lahko pravočasno pomagamo?

11. 5. 2012 ob 19. uri izobraževanje na temo VARNA SPOLNOST, POMEN PRVIH SPOLNIH STIKOV, KONTRACEPCIJA, CEPLJENJE
Predavateljici: Lidija Kšivanek Goršič, dr. med., spec., in Zlata Vičar Polak, dr. med., spec.

Vrste kontracepcije, preprečevanje nezaželene nosečnosti; preprečevanje spolno prenosljivih bolezni, kaj so spolno prenosljive bolezni, kako se prenašajo, kako se zaščititi; faktorji tveganja.

25. 05. 2012 ob 19. uri izobraževanje na temo DEJAVNIKI TVEGANJA IN REFERENČNA AMBULANTA

Predavateljica: Marta Tetičkovič Ranfl, dr. med., spec.

Povišana telesna teža, krvni sladkor, krvni tlak, kajenje, povišane maščobe v krvi - kot dejavniki tveganja za razvoj kroničnih nenelezijskih bolezni.

Referenčna ambulanta: aktivno iskanje dejavnikov tveganja ter vodenje kroničnih bolezni.

Točna lokacija predavanj bo sporočena na spletni strani ZD Ormož in po sredstvih obveščanja.

Vsi preventivni programi in predavanja so brezplačni in kakovostni, zato si želimo čim večji obisk. Življenje in življenjski slog si ustvarjamo v veliki meri sami, vsi pa si želimo, da bi bilo naše življenje čim bolj zdravo, kakovostno in dobro.

V ZD Ormož bi se radi približali vsem našim pacientom in uporabnikom naših storitev na čim bolj dostopen in prijazen način, zato bomo v mesecu aprilu organizirali dan odprtih vrat in vas seznanili z vsemi našimi dejavnostmi.

Vse informacije o programih svetovanja za zdravje lahko dobite pri svojih izbranih zdravnikih ali pa se obrnete na izvajalce CINDI v ZD Ormož, ki so Pavla Govedič, Cilka Špindler, Smiljana Petek, Albina Črnjavič in Valerija Rotar, ali si pridobite informacije na naši spletni strani.

V preteklih desetih letih je bilo preventivno pregledanih pol milijona ljudi, 200 000 se jih je udeležilo zdravstvenih delavnic, kar je imelo velik vpliv na zdravje. Na leto zato umre 600 ljudi manj zaradi srčno-žilnih bolezni in vsaj 60% tega učinka lahko pripišemo preventivi. Takšne številke najbolj zgovorno govorijo, da je vredno izvajati preventivne programe ter da se splača spreminjati življenjski slog in opuščati tvegane vedenja.

Zdenka B. Slavič

Šopek zvončkov za teteca in teco

Že dolgo sem razmišljala o tem, da bi kaj napisala o tetecu in teci, ker sta bila tako posebni osebi in ker jima to nekako dolgujem za vse lepe spomine, ki jih imam nanju.

Nekateri starejši Središčani se gotovo še spomnite Roze in Jakoba Kosija, ki sta bila naša soseda. Njo smo imenovali »teca Roza«, njega pa največkrat kar »fajnpafalnareda« (= »fajn pa fal nareda«), ker je tako govoril sam zase. Tetec je prišel v Središče iz Melov pri Gornji Radgoni, teca pa iz sosednje Presike. On je imel že od prej nezakonsko hčerko Zinko, ki je bila v Zemunu v Srbiji in pozneje živela in umrla v Središču. Marsikdo pa se gotovo spominja tudi njene posvojenke Vesne. Teca in tetec sta imela skupno hčerko Angelo, ki pa je med vojno na nek čuden, nepojasnen način izginila.

Tetec je bil mizar in cementar, dosti je tesaril in pomagal pri težakih delih.

Tetec z »mustači«

Bil je velik in močan brkat dedec. Imel je ovna, na katerem je preizkušal svojo moč. Roke je iztegnil predse in izzval ovna, da se je zaletaval vanj. S tem je dokazoval svojo moč, a leta so naredila svoje in ne vem, ali je tetec toliko oslabil

ali pa je bil oven toliko močnejši, zato ga je nekoč močno povaljal po tleh. Mislim, da je bil tetec celo nekaj polomljen, zato so se potem dvoboji končali. Tudi oven je plačal svojo premoč. Pod mesarjevim nožem. Ko je bil tetec še mlajši, je vedno hodil k nam kolinit. Tetec je bil tudi naglušen – včasih bolj, drugič manj. Prav gotovo je temu botrovalo vreme ali pa njegovo razpoloženje. Če je teca hotela moji mami kaj na skrivaj povedati, kar naj ne bi tetec slišal, tega ni preslišal. Kadar pa je njemu kaj naročala, pa ni ničesar slišal. Večkrat sem mu nesla »štamprli šnopsa« in tega je zelo rad »gutnil«. Ko mu žganja nisem prinesla, me je dražil: »Zenka, si mi donesla žganico?« (Vedno mi je rekel Zenka.) In teca se je potem jezila nanj: »Ti, hormok stori, tam maš Trnavo, pa se našlempli!« On pa se je režal in še njo kaj dražil. Najbolj zanimivo se mi je zdelo, kadar je pripovedoval, kako je bilo med prvo svetov-

Teca - še v mlajših letih

no vojno, ko je bil avstro-ogrski vojak na soški fronti: »S kanonami smo streljali na drugi breg Italijane, oni pa nas nazaj in vražjo srečo si moral imeti, da si ostal živ.« Ostal je živ, od vseh tistih kanonad pa mu je ostala naglušnost. Kljub težkim vojnim

časom, kljub težkemu delu in zelo skromnemu življenju, pa je dočakal 93 let!

Teca je bila precej manjša, sključena in kadar se je vzravnila, se je prijela za boleč križ, ki je bil upognjen zaradi vsega njenega dela. Mnogo je prala na Trnavi, poleti in pozimi. Pomagala je na polju pri okopavanju, sušenju sena, pri žetvi in drugih kmečkih opravilih. Pri Plepelcih, Hrgecih, Klobučarjevih in drugod. Vedno je bila zelo prijazna z menoj. In jaz, ki nisem imela nobene babice, sem jo nekako postavila v to vlogo. Pozimi nam je prinašala njihovo odlično kisko repo in zelje, ki je bilo tako lepo rumeno in začinjeno s hrenom in domačim »kuminom«, kot je rekla. Tudi njihov jabolčni kis je bil odličen. Poleti sva ga z mamo pili za žejo kar takšnega, kot je bil, ali pa malo razredčenega z vodo, če je bil bolj kisel. Ja, pa njihova voda! Pri nas smo imeli studenec, ki smo ga pozneje zasuli, ker je bila voda vedno rjava in je imela okus po železu. Pozneje smo zabijali studence na različnih krajih našega »grunta«, vendar vedno brezuspešno: nikjer ni bilo dobre vode. Pri sosedovih pa odlična voda! Z vedrom smo jo vlekli iz globokega, skopanega studenca. Bila je čista, mrzla in »dobrega« okusa. Spomladi je teca včasih mami prinesla »krničko repincla«. Nam ta ponavadi ni uspeval, jaz pa sem ga imela, poleg regrata, najrajši. Vedno sem ga bila vesela, mama pa se je jezila, da ga teca prinese šele takrat, ko gre v cvet. Pojedli pa smo ga vseeno vedno. Čas je mineval, odšla sem od doma in čedalje manj mislila na teco in teteca. Mama me je nekoč obvestila, da je tetec umrl. Doživel je lepo starost. Teca, ki je bila mlajša, je preživela tudi njegovo hčerko Zinko. Enkrat sem jo še obiskala, ko je bila že zelo bolna in je ležala v postelji. Komaj, da se je še pogovarjala, a vem, da me je bila vesela. Na dan mrtvih obiščem njihov grob. Tam na koncu za živo mejo. In prižgem svečko v spomin. Spomladi pa natrgam šopek zvončkov in jih odnesem teci, kot sem počela, ko sem bila še majhna.

Alojzija Lukner

»Ne kriči takó, se k meni obrni, povej mi lepó!«

Skorajda ni človeka, ki ne bi imel nekih težav, le da se pri večini to velikokrat ne opazi ali pa se celo spregleda. Drugače je pri gluhih, naglušnih, gluho - nemih ali gluho - slepih ljudeh, kjer je to kmalu opazno. Takim se mora nuditi pomoč. Posmeh človeku, ki se pogovarja z rokami ali z mimiko, ni primerno, je žaljivo in boleče. Gluhi, naglušni, gluho - nemi in gluho - slepi ljudje so drugačni, ampak le v tem, da ne slišijo ali ne vidijo. So pa veseli, nasmejani, jezni, žalostni in tudi delavni. Le vključiti se v družbo slišičih je zanje težko! Zato imejmo do takih ljudi posebno spoštljiv odnos, nudimo jim pomoč, ko je to potrebno, in pristopimo do njih primerno, kot pravi naslednji verz gluhe pesnice:

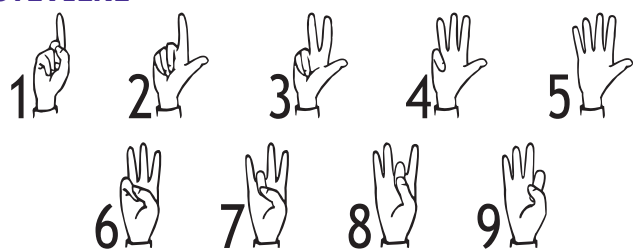
»Te prosim, ne kriči takó,
se k meni obrni, povej mi lepó!«

Spodaj je prikazan slovarček enoročne abecede. Upam, da bo komu zanimivo pogledati in morda tudi poskusiti z učenjem, saj poskusiti ni greh! Škoditi ne more, pomaga pa lahko. Tudi sama pridno obračam prste, ko se pogovarjam s svojo vnukinjo.

SLOVARČEK ENOROČNE ABECEDE

ŠTEVILKE

Slovarček enoročne abecede

Maja Botolin Vaupotič, RKS OZ Ormož

Priznanje za mlade raziskovalce

V času poletnih počitnic je potekal 9. raziskovalni tabor, ki se ga je udeležilo 23 mladih iz občin Ormož, Središče ob Dravi in Sveti Tomaž. RKS Ormož in Medobčinska LAS uvrščata ta tabor, skupaj z otroškim počitniškim taborom na Pohorju, med preventivno obliko dela z mladimi. Ker je Prirodoslovno društvo Slovenije (PDS) proglašilo kot rastlino leta 2011 vrbo, smo v okviru 9. raziskovalnega tabora izdelali raziskovalno nalogo prav na to temo ter jo poslali na natečaj PDS ter tako sodelovali v akciji Rastlina, žival in kamnina leta 2011. Strokovna komisija, ki je pregledala prispela dela, se je odločila, da skupini sedmih udeležencev našega tabora - Klari in Teji Cimerman ter Franki Škorjanec iz Središča ob Dravi, Doroteji in Benjaminu Magdiču iz Svetega Tomaža ter Živi Šilak in Katarini Vaupotič iz Velike Nedelje - podeli priznanje za njihovo raziskovalno nalogo. Ker se prireditve ob 35. dnevu naravoslovcev, ki je potekala 16. decembra v prostorih Biotehnične fakultete v Ljubljani in na kateri so bila priznanja podeljena, nismo udeležili, so nam jih prijazno poslali po pošti, skupaj z zahvalo za sodelovanje in vabilom k nadaljnjemu delu.

V ormoškem grajskem parku

Nina Marčec

Dan vzgojnih dejavnosti

»Junaki našega časa« je tema letošnjega šolskega parlamenta, zato smo v torek, 14. februarja, na naši šoli posvetili tej temi tudi dan vzgojnih dejavnosti. Z različnimi dejavnostmi smo se spraševali, kdo so naši vzorniki in zakaj; ali je junaštvo res to, da imaš denar; si slaven in lep... Ali pa gre pri tem mogoče za kaj drugega!

Dan so popestrili člani Društva za boljši svet, ki so za učence pripravili predstavo, kasneje pa so se izmenjale še delavnice pod vodstvom učiteljev in pa že omenjenega društva. Svoja razmišljanja o temi junaštva in sprejemanja drugačnosti so učenci predstavili z razstavljenimi izdelki v šolski jedilnici.

Dan se je zaključil s predavanjem za starše na isto temo, z namenom, da bi skupaj z otroki razmišljali in se pogovarjali o tem, katere junaške lastnosti naj bodo vzor za oblikovanje temeljev srečnega in odgovornega življenja.

Jasna Munda, ravnateljica

Srečanje s taborniki

Sredi februarja smo imeli na središki šoli zanimiv obisk. Obiskali so nas taborniki Društva tabornikov rod Mrzli studenec iz Mislinje. Našim osnovnošolcem so v šolski telovadnici pripravili odlično predstavitev taborništva: taborniške himne, uniform, opreme, veččin in navad. Navdušili so nas s svojimi spretnostmi in s sproščenim, vedrim nastopom.

V naši bližini ni taborništva, zato je bilo spoznavanje te dejavnosti za vse (učence in zaposlene) zelo zanimivo. Mnogi so se ob tem spomnili na najbolj gledan slovenski film vseh časov Gremo mi po svoje.

Sodelovanja naše šole z mislinjskimi taborniki s tem srečanjem še ni konec. V začetku poletja bodo Mislinjčani organizirali tabor, na katerega bodo povabljeni tudi naši učenci, jeseni pa za vse krajanje načrtujemo predstavitev izvedenega skupnega tabora in taborništva nasploh.

Darja Hudin, učiteljica likovne vzgoje

Z Rebekino sliko v Planico

Učenke 7. razreda, ki obiskujejo izbirni predmet likovno snovanje, in dva učenca 8. razreda, ki obiskujeta likovni krožek, so sodelovali na natečaju Smučarske zveze Slovenije z naslovom Planica in otroci. Učenci so samostojno izbrali likovno tehniko z motivom smučarskega skakalca. Slika, izvedena v likovni tehniki praskanka, učenke Rebeke Novak je bila izbrana in naša šola se je uvrstila v izbor dvajsetih finalistk natečaja. Za nagrado je 50 učencev s spremljevalci 15. marca potovalo z njihovim avtobusom na prizorišče smučarskih skokov v dolino Tamar v Planico. Za nagrado so dobili tudi vstopnice in malico. Poleg užitkov ob občudovanju »letečih« fantov na uradnem treningu in kvalifikacijah so spremljali tudi zabavni program pod skakalnico. Predvsem dekletom pa bodo še dolgo ostali v spominu neposredni stiki z znanimi skakalci ob zbiranju njihovih avtogramov.

Iz Planice jih je pot vodila v Kranjsko Goro, kjer so si ogledali smučišče, na katerem se je pred kratkim odvijalo tekmovanje za Pokal Vitranc. Po obveznem postanku in polnjenju želodčkov v domžalskem McDonald'su so se utrujeni vrnili domov, kjer bodo še dolgo premlevali vtise z nepozabnega doživetja.

Andreja Šut, mentorica debatnega kluba

Peti osnovnošolski mednarodni debatni turnir

V Središču ob Dravi je bil že tretjič zapored organiziran mednarodni debatni turnir. Debatne trditve tekom dveh tekmovalnih dnevo so bile: *zaprimo nuklearke, jejmo lokalno pridelano hrano, naše življenje bo boljše kot življenje naših staršev, domače naloge bi morali prepovedati*. Vse debate so potekale v angleščini.

Tekmovalni klubi so bili iz slovenskih osnovnih šol (Lendave, Murske Sobote, Žalca, Miklavža pri Ormožu, Žirovnice, Domžal, Vodice, Trbovlja, Maribora, Črnuč) in iz Črne Gore (Budve).

Vse ekipe so tekmovali 5 debatnih krogov, sledila sta še polfinale in finale. V slednjem sta se pomerili ekipi iz Žirovnice in Miklavža pri Ormožu. Zmagale so debaterke iz skupine Tri gracije iz OŠ

Miklavž pri Ormožu. Čestitke zmagovalkam in vsem debaterjem za dobre debate in trdo delo.

Posebne čestitke in priznanje za opravljeno delo pa si zaslužimo delavci in učenci naše šole, ki smo poskrbeli za organizacijo turnirja. V imenu debaterjev, njihovih mentorjev in staršev pa srčna zahvala vsem vam gostiteljem njihovih otrok, ki ste odprli svoje domove in jih prelepo sprejeli in gostili. Kot že vsa leta poprej tudi tokrat ni šlo brez pomoči Prostovoljnega gasilskega društva, odličnih pekaric peciva in Občine Središče ob Dravi.

Naši gostje so nas zapustili obogateni z novimi debatnimi izkušnjami in spoznanjem, da tu živimo dobri ljudje.

Mateja Munda, predsednica sklada vrtca

Dobrodelni koncert

Leto je naokoli in sklad vrtca Navihanček je v petek, 2. 3. 2012, organiziral dobrodelni koncert za navihančke iz središkega vrtca.

Načrt za letošnji koncert je bil malce drugačen od prejšnjih, saj smo k izvajanju programa povabili starše, babice in dedke, brate in sestre. Odziv je bil dober in kaj kmalu so priprave na koncert stekle. Seveda ne smemo pozabiti najmlajših, ki s svojo prisrčnostjo popestrijo vsako tako prireditev.

Uvodno točko smo zaupali bobnarski sekciji Tympanum, preden sta navzoče pozdravili ravnateljica Jasna Munda in predsednica sklada vrtca Mateja Munda. Na odru so se predstavile sovice, nodiji, lumpiji, člani krožka Pojemo in igramo, mali »angležki«, plesalci plesne šole Taras ter otroški pevski zbor Ciciban.

Odrasli so nastopili kot pevski duet, z gledališko predstavo Rdeča kapica, folklorniki s spletom plesov, mama Aleksandra Ozmeč se je predstavila z lastno deklamacijo. V ta namen se je ustanovil tudi ATA band z mamo. Prireditev sta na hudomušen način vodila Jana Jelovica in Klemen Jakl, ki sta zbrano občinstvo nagovorila kar v domačem narečju.

Plesni koraki, ubrane pesmi, igra ter glasba v središki Sokolani so znova izvabili dobrodelnost iz naših velikih src. Hvala. Tokrat bomo zbrana sredstva namenili ureditvi vrtička ob vrtcu, kjer bodo otroci gojili svojo zelenjavo, sadje in rožice. V igralnicah primanjkuje konstrukcijskih kock, ki so nepogrešljive pri igri, razvijanju domišljije in prostorskih predstav.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste nam to prireditev pomagali pripraviti, vsem mentorjem nastopajočih skupin in vsem donatorjem, ki ste nam že priskočili na pomoč. Če želite še vedno prispevati za male navihančke, lahko s še tako skromno donacijo izvabite veliko iskrenih nasmehov.

Samo Žerjav

Kdo je za krajšanje delovnika?

Dragi bralci, zamislimo si neko javno kuhinjo, ki ima na voljo omejeno količino hrane v tistem trenutku. Kuharica ve, da bo prišlo 100 lačnih gostov, in vsi bodo zadovoljni. Vsak obrok je torej točno odmerjen, vsi gosti dobijo toliko hrane, kolikor pač predstavlja normalen obrok. Lahko bi seveda pojedli več, ampak količina hrane je omejena. Če bi kuharica naredila zares obilne porcije, bi se lahko (pre)najedlo 60 ljudi. A vendar ve, da bi 40 ljudi potem ostalo lačnih. Ključ uspeha je torej v pravilni in pošteni delitvi hrane.

Dandanes vemo, da je delo, za katerega ljudje prejemo plačo in od katerega je odvisna naša eksistenca, omejeno. V Sloveniji se soočamo z izredno veliko brezposelnostjo, okrog 120 000 ljudi je brez dela. Kako jim zagotoviti boljše življenje? Eden izmed načinov, o katerem v drugih razvitejših evropskih državah ne le razmišljajo, ampak so ga začeli tudi izvajati, je - skrajšanje delovnika. (Če potegnem primerjavo s hrano, namesto da je 60 ljudi predebelih, 40 pa jih obenem umira od podhranjenosti, izberimo raje način, da obenem ravno prav nasitimo vseh 100 ljudi.)

Skrajšani delovnik je torej ukrep, ki prispeva k večji zaposlenosti, storilnosti in splošni blaginji vseh prebivalcev nekega območja, v našem primeru Slovenije. Malo sem prebrskal po spletu in našel zanimiv podatek. Če bi okoli 800.000 zaposlenim, ki delajo 40 ur na teden, delovni čas skrajšali na 36 ur, bi dobili na voljo dodatnih 3.200.000 delovnih ur. To je novih 88.888 zaposlitev. Sliši se super, kajne? Našel sem zanimiv primer iz Nemčije. Volkswagen je raje, kot da bi odpustil 30.000 delavcev, skrajšal zaposlenim delovnik. Nujen ukrep ob tem je bil seveda znižanje plače za 11%, ampak nihče ni bil ob delo in dohodek! Mogoče pa bo kdo od mnogih direktorjev firm, ki se ukvarjajo s problemom, kako na čim mehkejši način odpustiti tretjino delavcev, bral ta članek...

Nižje plače za vse so problem, ki nastane ob tej predlagani rešitvi. Že tako so plače tistih, ki delajo v industriji nekje za trakom, prenizke. Tu pa nastopi država, ki lahko s politiko socialnih transferjev (o univerzalnem temeljnem dohodku - UTD kdaj drugič) pomaga

tistim, ki bi pet do šest ur dnevno preživeli na slabše plačanem delovnem mestu. Poenostavljeno povedano: »navadnim« delavcem bi manj omejili delovnik in posledično plačo kot npr. »diplomantom«, kajti slednji lažje preživijo, če jim »vzameš« 15% plače, kot če isti delež plače odtrgaš prvim. Danci so že prešli iz 39- na 37-urni delovnik, proces je trajal štiri leta; učinki za blaginjo ljudi so izmerljivi, kajti kolikor sem seznanjen, so Danci po vseh raziskavah najsrečnejši prebivalci Evropske unije.

Razmislite malo o tem. Trenutno imamo v Sloveniji 25% ljudi, ki gredo poleti dva tedna na morje, pozimi pa teden dni smučat, 75% pa nima denarja za nič od tega. Lahko pa izberemo pot, ki vodi v stanje, v katerem bomo vsi lahko šli teden dni na morje, pa en dan smučat.

Kdo od vas, spoštovani bralci, ki uživate dobrobiti prve privilegirane skupine, dvigne roko, da je za skrajšanje svojega delovnika in posledično za delo in blaginjo vseh?

Tina Zdravec, Društvo za zaščito živali Ormož

Pomoč živalim in njihovim lastnikom

Iz dneva v dan je med ljudmi čutiti vedno večje nezadovoljstvo in razočaranje nad vsemi vrstami kriz, ki nas pestijo. Pri tem pa se zdi, da je največji problem današnjega časa prav kriza v medosebnih odnosih. Ljudje postajamo otopeli in vedno bolj zagledani vase in v lastna življenja. Stiska drugih nam je v breme, stresno življenje pa nas dela slepe za potrebe drugih, saj še za lastno srečo včasih zmanjka časa. In kje se v tej zmedu znajdejo živali, s katerimi si delimo to okolje, celo lastne domove? Najpogosteje popolnoma na dnu. In ker nimajo glasu, jim velikokrat kratimo tudi pravice, čeprav jih (nenazadnje po zakonu) imajo. Prav zato je dandanes še posebej plemenito delo tistih, ki v teh težkih časih zmorejo prisluhniti tudi našim malim bratom na štirih nogah ...

Na ormoškem področju je dolgo veljalo mrtvilo kar se tiče živalovarstva, a statistika kaže, da je prav na območju severovzhodne Slovenije ogromno primerov mučenja in zanemarjanja živali. Spomnimo se samo primera iz Šalovcev, ko so se veterinarji borili za življenje psa, dobesedno zažrtga v verigo. Ali pa primera iz okolice Svete Ane, kjer so našli s sekiro razmesarjenega napol mrtvega ovčarja, ki je bil kaznovan od lastnika posesti, na katero se je zatekel. A to so samo skrajnosti, ki so pricurljale v javnost, redko kdo pa vidi, koliko psov še vedno tiho ždi na prekratkih verigah ob pomanjkljivi oskrbi, na mrazu brez zavetja, koliko mačk se nekontrolirano množi in potika po cestah, s pomanjkljivo oskrbo in v napoto ljudem. Nenazadnje pa se ogromno zanemarjanj in

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

PREJ: Eden od treh psov na dvorišču v nevdržnih razmerah – brez hrane in vode, na prekratki verigi brez zavetja.

mučenj dogaja tudi za zaprtimi vrati hlevov, kjer ljudje redijo živali za prehrano, pri tem pa pozabljajo, da zrezek in klobasa najprej diha in čutita tudi bolečino ... Vse to se je dolgo dogajalo na videz neopazno, a še vedno ne vemo, je zgolj slučaj ali višja sila, da so se ljudje, ki jih takšna ravnanja motijo in bolijo, našli skupaj in se odločili, da tega več ne bodo pustili - odločili se so, da postanejo glas najšibkejših, tistih, ki ga nimajo. Živalovarstvena zakonodaja namreč obstaja in je na spletu dostopna prav vsakomur, toda nepoučenost in zatiskanje oči sta kriva, da se krivice šibkejšim še vedno dogajajo.

Marjana Korotaj, Anita Kosec in Tina Zadavec so 4. avgusta rekle bobu bob in s pogovorom na Radiu Prlek začrtale smernice za nastanek društva proti mučenju živali na področju Ormoža. Ustanovila se je tudi skupina na Facebooku in kmalu so se začeli okrog njih zbirati somišljeniki. Presenečene so bile, koliko ljudi, občutljivih na mučenje šibkejših, je v resnici že tu okoli. Zdaj jih je bilo treba le priklicati in zbrati skupaj, kajti le v slogi je moč, ki lahko premika gore. Zgodil se je ustanovni občni zbor, na katerega se je pozitivno odzvala tudi Občina Ormož, njen predstavnik, podžupan Zlatan Fafulić, pa je društvu v imenu občine ponudil sodelovanje. 12. septembra se je uradno rodilo Društvo proti mučenju živali Ormož, ki si je zadalo delo na področju osveščanja ljudi, izobraževanja mladih o živalovarstvu in predvsem konkretno pomoč živa-

PREJ: Breja psica na prekratki verigi brez ustreznega zavetja.

POTEM: Pes je dobil utico, daljšo verigo in hrano.

lim in njihovim ljudem. Geografsko se je društvo sicer osredotočilo na področje ormoške, središke in občine Sveti Tomaž, a delo je nemogoče lokalno omejiti, saj so člani društva aktivni tudi v ostalih tovrstnih društvih po Sloveniji. Da se je že kmalu aktivno postavilo na noge, je ormoškemu društvu v veliko podporo Društvo za zaščito živali Pomurja, s pomočjo katerega so Ormožani ob 4. oktobru, svetovnem dnevu varstva živali, pripravili že svojo prvo promocijsko stojnico pred trgovskim centrom Holermuos. Osveščanje ljudi o kastracijah in sterilizacijah psov in mačk, o posvajanju živali iz zavetišč, o pravilni negi in prehrani ter zbiranje prostovoljnih prispevkov v denarni obliki in kot hrano za živali je bil glavni namen doslej petih stojnic, za katere pa si člani želijo, da bi postale redna mesečna praksa. Sicer pa se hrana zbira ves čas v trgovinah Spar in Tuš v Ormožu, kjer usmiljene duše lahko v voziček blizu blagajne odložijo kakšno konzervo ali brikete, ki jih bodo živali vesele. Ljudje so se na nastanek društva dobro odzvali, kar dokazujejo tudi prijave in opozorila, ki jih posredujejo članom. Doslej je društvo prejelo 12 anonimnih prijav o mučenju živali, zaradi katerih je bilo treba iti na teren preveriti situacijo. Delo na terenu je precej naporno, saj je most do zanemarjene živali vedno lastnik, ki ga je potrebno nagovoriti. Člani si zelo prizadevajo za kulturni dialog in pomoč, saj so prijavljeni ljudje velikokrat žrtve socialne stiske in je nezmožnost skrbi za živali le zadnji krik na pomoč njim samim. In

POTEM: Psico je lastnik premestil v tople in varen prostor, kjer je skotila.

Nadaljevanje s prejšnje strani

tako se je društvo že nekajkrat odzvalo z donirano hrano ne le za žival, temveč tudi za lastnika. Take primere društvo redno spremlja, s hrano, ki jo zbere od prostovoljnih prispevkov in darovalcev na stojnici, pa sproti zalaga pomoči potrebne. Marsikdo težko najde zase kaj za v lonec, kaj šele za žival. In ker je takšnemu človeku žival pogosto edini prijatelj, mu društvo priskoči na pomoč. Seveda pa se še vedno dogaja, da ljudje živali zanemarjajo iz malomarnosti ali drugih neopravičljivih razlogov, zato se društvo, če drugače ne gre, poveže z inšpekcijo. To je bilo doslej potrebno storiti trikrat. Eno od teh žalostnih zgodb so reševali na Kogu, kjer je naposled prišlo do odvzema psa Reksa, ki je bil odpeljan v mariborski azil. Kljub temu, da je bil revež več tepen kot sit, se na prijazno besedo hvaležno odzove. Člani društva si zanj zelo želijo dobrega in skrbnega novega lastnika.

Predsednica društva, Marjana Korotaj, pove, da na terenu ne manjka žalostnih prizorov. Eden še posebej ganljivih je bil tudi pogled na govedo, zaprto v grozljivih razmerah. Ker so krave in svinje stale zakopane v lastnih iztrebkih, sta Marjana in njena na terenu nepogrešljiva desna roka, Sonja Ačkun, poprijeli tudi za vile in živini olajšali bivanje ...

Društvo ima v skupini na Facebooku že nad 200 podpornikov, čeprav je aktivnih članov precej manj, a vseeno je v slabih 4 mesecih Društvo za zaščito živali Ormož naredilo ogromno. Hvaležni so prav vsakega prostovoljca, ki se jim pridruži. In teh je bilo že na začetku kar nekaj – Dominik Rašl je društvu priskrbel prepoznaven logotip, Denis Raušl pa je izdelal spletno stran, ki bo društvu olajšala delo. Kar nekaj je bilo tistih, ki so podarili predmete za dobrodelno licitacijo, ki je potekala in še poteka na FB-strani, ogromno pa je že bilo darovane hrane za živali in njihove lastnike. Na pomoč

Stojnica Društva za zaščito živali Ormož

so jim priskočili tudi v podjetju Ekopomurje, ki je darovalo pasjo uto za psa Rena, ki mu društvo redno pomaga z donacijami hrane, ker pa je bila uta zanj premajhna, so jo podarili drugemu kužku, Reno pa je naenkrat postal znana pasja osebnost, saj so utico posebej zanj izdelali varovanci Centra za starejše občane Ormož. Društvo je izjemno veselo tudi odličnega sodelovanja z veterinarsko ambulanto Vernik iz Moškanjcev in veterinarsko ambulanto v Ormožu, uspešno sodelujejo tudi s Klubom ormoških študentov (KOŠ) in z Radiem Prlek ter ormoško gimnazijo, ki širi glas z oglasno desko, prireja pa tudi dobrodelna zbiranja hrane za živali. V

prihodnje pa se bodo povezali še z osnovnimi šolami in vrtci, saj se v društvu zavedajo, da je njihova najpomembnejša ciljna publika za prihodnost prav mladina. Skrb za sočloveka in pomoči potrebne je pomembna vrlina vsakega človeka in če bomo kljub težkim gospodarskim razmeram, ki se nam obetajo, znali gojiti sočutje do šibkejšega, potem ne bomo razlikovali stiske človeka od živali, ampak bomo brez besed pomagali po svojih najboljših močeh. Prav zato Društvo za zaščito živali Ormož poudarja, da zaradi pomoči živalim niso slepi za tegobe ljudi. Kdor ima srce za živali, mu nikoli

Člani zbirajo hrano in obleko tudi za pomoči potrebne lastnike živali.

ne bo vseeno za stisko človeka. Le da so živali velikokrat bolj tragične žrtve, saj so nemočne in prepuščene v roke sebičnemu človeku. Zato pridni prostovoljci iz Društva za zaščito živali Ormož skromno dodajo, da so glas tistih, ki ga nimajo, kar je sicer slogan njihovih prijateljev in sodelavcev iz Društva za zaščito živali Pomurja.

Kdor bi želel pristopiti k društvu ali pomagati z donacijami, se lahko obrne na elektronski naslov: marjana.korotaj@gmail.com ali pokliče predsednico društva Marjano Korotaj na 031-254-155, z veseljem pa bodo člani z vami poklepetali tudi na stojnici, če boste le pristopili k njim. Predvsem pa vam vsem polagajo na srce, da si ne zatiskate oči pred stisko bližnjega. Če opazite mučenje ali zanemarjanje živali, prijazno nagovorite skrbnika in mu svetujte ter pomagajte. Če to ne gre, pa se povežite z društvom. Zavedajte se, da je velik problem nekontrolirano razmnoževanje mačk, ki živijo izven naših stanovanj, zato poskrbite za kastracije in sterilizacije, predvsem pa se pred nakupom psa ali mačke razglejte po bližnjih zavetiščih – tam vedno čaka nešteto zvestih bitij, ki vam bodo izjemno hvaležni spremljevalci.

Krave v grozljivih pogojih

Ljudje po smrti pustijo sled, Boris je pustil pot!

Orisati življenjsko pot Borisa Kočevarja, rojenega 9. 3. 1955 v Ptujju, moža in očeta, uglednega odvetnika, starešine Lovske družine Središče in vztrajnega naravovarstvenika z neizmerno življenjsko energijo, ki smo mu vsi njegovi sopotniki komaj sledili na njegovih tako različnih področjih delovanja, je izjemno težko. Skupni imenovalc vsega njegovega udejstvovanja pa je bila narava, ohranjanje le-te in osveščanje o nujnosti njene zaščite že sedaj in za prihodnje rodove. Pri tem je imel vedno v mislih sina Jureta, ki mu je tako v naravovarstvenih, lovskih, ribiških in pravnih izkušnjah zvesto sledil.

Borisovo vizionarstvo se je pokazalo še pred razglasitvijo zavarovanega območja Natura 2000 na območju Središča ob Dravi, ko je vložil vse svoje sposobnosti, znanje in energijo v ustanovitev Krajinskega parka in izdajo poučne knjižice, kjer je v uvodu zapisal, da je njen namen vzpodbuditi ljudi k opazovanju narave in jim vliti spoznanje o bogastvu, s katerim so obdarjeni in čigar obseg je odvisen od njihovega odnosa do opisanih naravnih vrednot.

Čeprav je Boris srčno rad živel in delal za Središče in njegovo dobro ter z vsakodnevnimi obhodi v naravi poznal vsako najmanjšo spremembo, ni bil ukleščen v ozke okvire lovišča, ampak je svoje znanje nesebično širil in povezoval tudi prek meja občine in države. Z veseljem se je odzval na vabila za predavanja in zavzeto izobraževal mlade na naravoslovnih dnevih, kar dvakrat so ga povabili profesorji ljubljanske gimnazije Vič, v letošnjem letu pa je vodil po lovišču študente Fakultete za lovstvo iz Karlovca.

Ljudem najbolj poznani pa so gotovo izobraževalni filmi, ki jih je posnela po Borisovih idejah TV Slovenija, in sicer mednaro-

dno nagrajen Reka, ki teče po svoje, Remize, pa Sadovnjaki in Bober.

Boris je tvorno sodeloval z Zavodom za varstvo narave, z raziskovalci Prirodoslovnega muzeja Slovenije, z Inštitutom Lutra, ki proučuje vidro v Sloveniji, z Dravsko ligo - ekološkim društvom na Hrvaškem in Pomursko razvojno agencijo.

Koordiniral je tri mednarodne naravovarstvene projekte na območju občine. Že petnajst let je bil koordinator vseslovenske akcije za pripravo sten za lastovke - breguljke ob Dravi v Središču, sodeloval je pri vsakoletnem evropskem štetju vodnih ptic. Poleg tega je bil aktiven član Društva za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije, član Društva za dvoživke in plazilce Slovenije. Marsikdo pa je lahko okusil tudi njegov lastni pridelek medu, saj je našel čas še za čebelarjenje.

Kar štirinajst let je bil Boris Kočevar starešina LD Središče, ki ji je dal svojstven, močan pečat in prepoznavnost z njeno naravovarstveno naravnostjo, ki je bila prikazana tudi v filmih, s številnimi zasajenimi remizami in s posebnim prizadevanjem za ohranitev male divjadi.

Kot predsednik disciplinske komisije je deloval Boris v LD Središče, Zvezi LD Ptuj, Ribiški družini Ormož in kot član iste komisije v Lovski zvezi Slovenije. Nazadnje je deloval kot član upravnega odbora in predsednik razsodišča pri Zvezi LD Ptuj - Ormož.

Zadnje njegove aktivnosti, sredi katerih je omahnil, so bile povezane z Ministrstvom za zunanje zadeve, za določitev naravne meje od Ormoža do Središča ob Dravi, v zvezi s arbitražnim postopkom za določitev meje med Slovenijo in Hrvaško.

Mnogim rojakom je gotovo tudi znano, da se je zelo trudil, da bi deleži v Agrarni skupnosti Središče, Grabe in Obrež v čim večji meri prešli na domače kmete, ki zemljo obdelujejo, in Lovsko družino Središče.

Z njegovo izgubo bo tako v njegovi družini in pri prijateljih kot tudi v strokovnih krogih nastala nenadomestljiva praznina. Zlasti še za ženo Jasno, kar 40 let življenjsko sopotnico, odvetniško partnerko in vsestransko podpornico njegovega dela, in sina Jureta.

Da je zapuščina Borisovega strokovnega dela na vseh področjih udejstvovanja nedvomno izredno bogata, vemo, moramo pa povedati tudi, da je bil Boris izjemen človek, vsestransko razgledan, prijeten in zanimiv sogovornik, ugleden in spoštovan Središčan, Središčan z dušo in srcem!

Občina Središče ob Dravi mu je leta 2008 podelila srebrno plaketo za dosežke na področju ekologije in za promocijo občine. Z vsemi svojimi aktivnostmi je vtisnil kraju in času, v katerem je živel in deloval, neizbrisni pečat. Zanj gotovo velja, kot je dejal predsednik Lovske zveze Slovenije Kropce:

»Ljudje po smrti pustijo sled,
Boris je za sabo pustil pot!«

Zlatka Marčec

Jajca kokoši »araukana«

Ob vsakodnevnem nakupovanju hrane in sestavin za pripravo obrokov sem pogosto slabe volje. Police trgovin so polne izdelkov, označenih z napismi, ki jih po navadi ne moreš prebrati, ker so črke in številke »mikroskopsko« majhne. Poleg tega nas proizvajalci z reklamami ves čas prepričujejo o tem, kako lepi, zdravi in pametni bomo, če bomo jedli prav njihove izdelke. Včasih se mi dozdeva, da nas, potrošnike, postavljajo na nivo popolnih nevednežev, ki nasedejo vsaki marketinški potezi.

To je še en dodaten razlog, zaradi katerega sem se odločila, da bom poskusila čim več hrane kupovati kar v domačem okolju. Pa še nekaj: nakup domačih pridelkov pri sokrajanih je vedno prijeten in povezan s kakšnim zanimivim klepetom.

Tako mi je pri nakupu jajc domače reje pri Ireni Majcen in Mihi Soku na Grabah popoldan minil v prijetnem druženju. Njuna zgovorna hčerka Špela mi je prinesla polno košaro jajc, za katera sem bila prepričana, da jih je pobarvala - pač že malo vaje za pripravo velikonočnih pirhov. Potem pa sem izvedela, da imajo kokoši posebne pasme araukana, ki nesejo jajca z zeleno modro lupino. Povedali so mi, da je domovina teh kokoši Čile, pri nas pa jih neka-

.....
Pa še predlog za "lepo" malico:

teri rejci gojijo kot posebnost. Kokoška je sivkaste barve, petelin pa se kiti s prav lepo pisanim perjem.

S Špelo, Ireno in Mihom smo se takoj dogovorili, da naslednjič prinesem fotografski aparat in tako je nastalo nekaj posnetkov, tudi za naše glasilo.

O zdravilnih učinkih in nizki vsebnosti holesterola v teh jajcih ne bomo govorili, ker tega dokazano ne moremo trditi, čeprav nekateri viri tako navajajo. So pa vsekakor nekaj posebnega in zanimivega.

DOMAČI PIŠČANCI
 PERUTNINSKA KLAVNICA

SEVER

Miran SEVER s.p.

Šalovci 42
 2277 Središče ob Dravi
 Tel.: 02/7191-394
 GSM: 041 724-363

Prijetne velikonočne praznike voščimo!

Servis Munda s.p.

Servis in popravilo motornih vozil

DELOVNI ČAS:
PO - PET: 8.00—16. 00

Damjan Munda
Slovenska cesta 23
2277 Središče ob Dravi

tel: 02 719 00 26
mobi: 041/ 587 - 676

e-mail:
damjan.munda@
amis.net

Servis vozil

Popravilo in vzdrževanje motornih vozil

Tovarniška diagnostika

Renault, VW, Seat, Škoda,

Audi, Citroen, Peugeot, Fiat

Profesionalni CHIP TUNING

Popravilo števcov, motornih računalnikov...

Servis
Drobne
Kmetijske
Mehanizacije

Popravilo:

- vrtnih traktorjev
- kosilnic
- motornih žag
- motornih škropilnic
- frez
- motokultivatorjev

Razrez hlodovine
Brušenje verig motornih žag

PETER NANČIČ s.p.
 GRABE 18
 2277 SREDIŠČE OB DRAVI
 Tel: (+386) 031-600-536

Slaščičarna Pri Rupertu

Božidar Borko s.p.

Slovenska cesta 53
 2277 Središče ob Dravi

Tel: (02) 71 90 593

E-pošta:
 rupert.bozo@siol.net

E-stran:
 www.slascicarna-rupert.si

Odprto vsak dan od 7. – 22.
 v torek od 7. – 12. ure.

FOTO LAZAR
 FOTOGRAFIRANJE
 ZA DOKUMENTE
 IN
 OSTALE
 STORITVE

Obrež 48
 tel: 02/ 719 11 59

Lepota bivanja

• 3 tesnila
 • 5 komor
 • 76 mm

NOVO!

ventana
 www.ventana.si

- okna (PVC)
- vrata (PVC, ALU)
- rolete (PVC, ALU)
- polkna (PVC)

brezplačna številka:
 ((080 10 26))

Štamberger d.o.o., Središče ob Dravi

FRIZERSKI SALON SANDRA

MOŠKO, ŽENSKO, OTROŠKO STRIŽENJE,
 BARVANJE, PRAMENI, TRAJNE ...

Naročila na tel. 041 / 873 - 311

SE PRIPOROČAMO !!

DELOVNI ČAS:

PONEDELJEK – PETEK: 8 – 18 h

SOBOTA: 7 – 12 h

NEDELJA in PRAZNIKI : ZAPRTO

FRIZERSKI SALON

ALEKSANDRA ŽERJAV s.p.

Slovenska c. 55, 2277 SREDIŠČE OB DRAVI

SANDRA

ELEKTROSET

Trgovina na drobno,
elektroinstalacije, servis

Janežič Vekoslav s.p.

Grabe 20a
2277 Središče ob Dravi

E-mail : elektroset@volja.net
Telefon : (02) 719 13 48
Fax : (02) 719 13 48
GSM : (031) 564 002

Delovni čas:

Pon. - Pet. 9.00 - 16.00
Sob. 8.30 - 12.00

Prodajni program:

- elektromaterial, stikala
- žice, kabli
- električno ročno orodje
- svetilke, žarnice
- akustika
- bela tehnika
- mali gospodinjstvi aparati
- klimatske naprave
- kolesa
- računalniki in oprema

Program storitev:

- elektroinstalacije in meritve
- servis malih gospodinjstvi aparatov
- servis bele tehnike
- montaža klimatskih naprav
- servis in previjanje elektromotorjev
- servis računalnikov in opreme

gorenje

SAMSUNG

Panasonic

CANDY

PHILIPS

SIEMENS

ZANUSSI

BOSCH

www.frko.si

Računalniške storitve, svetovanje in spletna trgovina Denis Raušl s.p.

Poštna ulica 5, 2277 Središče ob Dravi
GSM: 031 584 958, E-pošta: denis.rausl@frko.si

- Vse za vašo pisarno -pisarniške potrebščine
- prodaja računalnikov, prenosnikov, audio-video in računalniške opreme
- ureditev žičnih in brezžičnih omrežij
- čiščenje virusov in trojanskih konjev
- reševanje izgubljenih podatkov iz diskov

Fizerski Studio *Moni*

Žensko, moško in otroško striženje.
Barvanje las in pramenov.
Fen-frizure in svečane pričeske.
Trajne in vodne ondulacije.
Ličenje s kozmetiko CARLO BAY.

Monika Kocuvan s.p.

Šolska ul. 21, Središče ob Dravi
GSM: 041-880 174, Tel: 02/719 01 24

kemon

Hvala za vaše zaupanje, se priporočamo!

NOVO!

Barve za lase brez
amoniaka

Na-Go

				AVTOR: Jože Borko	POZNA ŽIVLJENJSKA DOBA	AMERIŠKA IGRALKA BLACK	PISARNA, BIRO	GIBANJE ZA ZDRUŽITEV LJUDI ISLAMSKE VERE	IVAN KOS	ZVONČEK, KI OZNANJA SMRT	ZBIRANJE PODATKOV V DOLOČEN NAMEN	
				VEČ LJUDI SKUPAJ NA ENEM MESTU								
				INDONEZJSKI OTOK OB OTOKU BORNEO								
				IZOTOP OZONA						VLADO KRESLIN		
				KRATEK POŽREK						OSEBA, KI SKILI		
Težje besede: ENEA, INAR, LANE	PREBIVALEC LAOSA	TOVARNA OBUTVE V ŽIREH	ZLITINA ZA ZVONOVE JEZERO NA KITAJSKEM				SLOVENSKI PISATELJ (JAKOB) 100					
SUROVINA ZA KAVČUK						FOTOGRAFIJA KANADSKI HOKEJIST (BOBBY)						
NAŠ MODNI OBLIKOVALEC HRANITELJ					CELOTNI POSNETEK OTOK V OTOČJU TUAMOTO				MESTO V TUNIZIJI, ANTIČNI NEAPOLIS	JUPITROV SATELIT		
ČLOVEKU PODOBNA ŽIVAL					SLOVENSKA PEVKA KRAJNČAN EGIPČAN, MESTO OB NILU							
ŠORLI IVO			JAPONSKI BOG RASTLINSKA VREČICA				SLOVENSKI SLIKAR GROHAR REKA V ETIOPIJI					
JUŽNI SADEŽ						OZEBLINA						
GLAVNO MESTO BAHAMOV						PODPORNIK UMETNOSTI NADARJENOST						
GRŠKI FILOZOF IZ MILESA, EDEN IZMED SEDMIM MODRIH		KRŠKO PLAVALNI SLOG			DEL MOLEKULE OTTO TAUBE				UČENJE OBRI			
TONE KUNTNER			OTOK V NOTRANJNIM HEBRIDNIM ITALIJAN, BAKROREZEC VICO				VLADO NOVAK	ANGLEŠKO SVETLO PIVO SL. ROKOMETAŠICA (TANJA)				
JEČA, ZAPOR					MESTO V UKRAJINI SEVERNI JELEN				KITAJSKA POSODA ZA KUHANJE	ETIOPSKI GOSPOD		
ANGLEŠKA IGRALKA (DIANE, DO NAZGA)					MESTO V PREKMURJU OSEBNI ZAJMEK							
ANGLEŠKI NOGOMETNI KLUB IZ LIVERPOOLA							SPREMLJEVALEC BOGA EROSA V GRŠKI MITOLOGIJI					
ŠTUDENT SLAVISTIKE							NAŠ SLIKAR IN GRAFIK DEBENJAK					

Rešitev križanke - gesla iz osenčenih polj prepisite na dopisnico in jo pošljite do 25. maja 2012 na naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi. Srečni izžrebanec prejme nagrado: bon za gorivo v vrednosti 50 EUR.

SREDICA je glasilo Občine Središče ob Dravi. Člani uredništva: Zdenka Dogša – odgovorna urednica, Jasna Munda – pomočnica urednice, Zlatka Marčec, Andreja Resman, Danica Žerjav, Samo Žerjav. Lektoriranje: Majda Tkalec. Grafični prelom: Boris Prelog. Tisk: Ptujška tiskarna d.o.o. Ptuj. Naklada: 800 izvodov. Naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki na urednistvo@sredisce-ob-dravi.si. Fotografijo na naslovnici je posnel Luka Šavora na domačiji Almasi v Obrežu, ISSN 1855-7511.